

חברות מהשיבות

לסיפורי נאשיות

”כִּשְׂאֵדָם מִתְבוֹדָד וּמִפְרֵשׁ שִׁיחָתוֹ וְצִעְרוֹ לְפָנָי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּמִתְוֹדָה וּמִתְחַרֵּט עַל גְּדֹלַת הַפְּגָמִים שֶׁפָּגַם, אִזְּגָם הַשְׂכִּינָה כְּנֹגֵדוֹ מִפְרֵשֶׁת לְפָנָיו שִׁיחָתוֹ וְצִעְרוֹ. כִּי כָּל פָּגַם וּפָגַם בְּנִשְׁמָתוֹ פָּגַם אֶצְלָה, כְּבִיכּוֹל, וְהִיא מִנְחָמַת אוֹתוֹ שִׁיבְקֵשׁ תְּחִבּוּלוֹת לְתַקֵּן כָּל הַפְּגָמִים

(השתפכות הנפש רנ"ט).

“

07 ככל שהניסיונות גדולים וקשים יותר- אנחנו צריכות לגייס יותר שמחה. בזכות עצותיו של רבינו גם נצליח שמחה והתחזקות // עמ' 7

12 בעבודת הזוגיות יש לנו כלי נשק אדיר- כדאי שנכיר אותו זוגיות לאור הצדיק // עמ' 12

04 יש רוח אמתית שמנשבת גם על ליבי שלי, האם אקשיב לה? המעשייה - מספרת לנו // עמ' 4

10 הגיע הזמן שנהיה אלו שנותנות כוח לעצמנו. רבינו מגלה לנו איך אזמרה ורק אזמרה // עמוד 12

בתוכן גליון חברות מקשיבות

תמונת כריכה: חוה עשהאל

.....

יוצא לאור על ידי
נשות ברסלב צפת

לתרומות, הנצחות, הערות והארות,
לקבלת העלון במייל,
וכן אם את מעוניינת לחלק
את העלון באיזור מגוריך

צרי קשר ב:

050-411-6096

או במייל:

nekudatemet148@gmail.com

.....

עיצוב גריד:

עיצוב:

עריכה לשונית:

ר. ל בהר - 054-846-9963

אנא העתירו
בתפילה בעד
תינוקות של בית רבן
שזקוקים
לרחמי שמים
נהוראי מאיר
בן עדי
אילה שפרה
בת תמר
חנה שושנה
בת מרים מירל
בתושח"י

לחברות מקשיבות, שלום וברכה,

אני כותבת לכן על עלון סיון, וואו וואו וואו...
באמת... אמאלה כמה רפואות
מדויקות לי כמו חיצים לכל המקומות הכי
מדויקים בלב ובנשמה.
אני בד"כ לא קוראת את העלון לפי הסדר, רק
מהסוף להתחלה לאמצע וכו'...
והפעם ממש מתחילתי ועד סופו, וב"ה רוצה
לקרוא שוב!
כתבה שם אחת על ההתלבטות לגבי הנסיעה
לאומן בגלל התינוקות, אני בדיוק באותו מצב
של מניעות בגלל הקטן... ב"ה שאשבור אותם
בזכות הרבי!
יישר כוח לכולן, השם ישמח אתכן
ש. גונן מקרית גת

.....

לכבוד מערכת חברות מקשיבות,

לכבוד מערכת חברות מקשיבות,
דבר ראשון תודה רבה על העלון הנפלא שמלא
מריבני, ומוגש בצורה יפה ומעניינת.
בעלון לחג השבועות במאמר הפתיחה מופיע
שהתורה נבראה תתקע"ד דורות קודם בריאת
העולם
זה לא מדויק. התורה קדמה לעולם 2000 שנה.
חוץ מזה כתוב "דבר צוה לאלף דור" שה' רצה
לתת את התורה אחרי אלף דורות מבריאת
העולם וראה שאין העולם מתקיים ונתן את
התורה ל-כ"ו דור ואת ה-תתקע"ד דורות פיזר
בשאר הדורות וזו הן עזי פנים שבדור.

בברכה, ד. קירשבוים, בית שמש

להצטרפות לרשימת התפוצה במייל
לקבלת העלון בדואר
ולהפצה באיזור מגוריך
צרי קשר: 0504116096

- 3 לחפש אחר הו"ו שנשמטה פתיחה יריעת
- 4 יש לך כנפי רוח מתבוננות במעשיות
- 6 אנחנו חיות בגן עדן חינוך בחיך
- 7 לדלג בשמחה שמהה והתחזקות
- 8 סבתא שלי - זכרו תורת משה תמונות חיים
- 10 לדבר את הנקודות הטובות אזמרה ורק אזמרה
- 12 מידת הענווה מעל הזמן והמקום
- 12 מפתח המאסטר - שפותח הכל זוגיות לאור הצדיק
- 13 פאנל חברות מקשיבות צער השכינה
- 14 צר לי המקום שאלין מילתא דשטותא

קו ההתחזקות
02-6633554
הקו שלך להתחזקות אמיתית!
שיעורים של נשות שלומינו
בתורת של רבי נחמן מברסלב

מזל טוב

צוות "חברות מקשיבות" משגר ברכת מזל טוב חמה ולבבית
לגב' **ש. זיו** תחי' העוסקת בהוצאת העלון לרגל הולדת הבן בשעטו"מ
יהי רצון שתזכה לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים בדרך רבנו הקדוש
ולרוב ברכות ונחת יהודית אמיתית מכל יוצאי חלציה אמן!
ולגב' **א. שר** תחי' הכותבת מאמרים שובי לב לרגל ארוסי הבן בשעטו"מ,
יהי רצון שיזכו לבנין עדי עד בדרך רבנו הקדוש
ולשפע ברכות ושמחות עד בלי די אמן!

לחפש אחר הוא"ו שנשמטה

50 עלונים

נתרמו לדיוג הגון לחי"פ.

50 עלונים

נתרמו לרפ"ש לאמי היקרה מנב"ת מרגלית בת אני.

100 עלונים

נתרמו לרפואה שלמה לרינה מסעודה בת גינט טובה

150 עלונים

נתרמו לרפואת סימה שמחה בת זמילה גאולה ומשה בן בידה

100 עלונים

נתרמו לדיוג הגון לחי"פ.

100 עלונים

לע"נ עמרם (ארמנד) בן שמחה ז"ל

200 עלונים

נתרמו לע"נ לילי בת רחל ז"ל ויצחק (ג'קי) בן לילי ז"ל

100 עלונים

נתרמו לדיוג הגון מהרה לעדי מלכה בת מירב מרים.

400 עלונים

נתרמו לכבוד הפעת דעת רבינו הקדוש.

200 עלונים

תרמה החפצה בעילום שמה לנחת יהודית אמתיית מבני משפחתה

חיבור שצריך כל הזמן לתחזק, לחמם ולעורר, שלא יישמט חלילה וניפול לתהומא רבא...

מה יעזור לנו לקשר את עצמנו אליך, אבא? מה יחזיר את ואו החיבור שנשמטה?

ישנה אש יוקדת שנדלקה בדורות הללו ממש. דורות של עקבתא דמשיחא. אש מחממת, מחברת, נוגעת - אפילו בנשמות נידחות ממש, אש תמיד של הצדיקים האמתיים.

אשו של רבינו הקדוש. אש שיכולה להחזיר את הוואו שנשמטה.

כל הנחת והשמחה של הצדיקים זה לקבץ את הנידחים והרחוקים מהקדושה - לתוככי הבית פנימה. הם נלחמים על כל נשמה גלמודה, בודדה. הם נלחמים גם על הנפשות של ילדינו. על נפשותינו שלנו.

יש לנו הבטחה קדושה מאת רבינו הקדוש: "האש שלי תוקד עד ביאת משיח". יש לנו איך לחמם את עצמנו עד בואו של האדון להיכלו. יש לנו איך להחזיר לעצמנו את ואו החיבור שנשמטה.

כל פעם שאנחנו הולכות בדרכם של הצדיקים, שאנחנו מקיימות את עצותיהם הקדושות, ואו החיבור מתחזקת. ואו החיבור חוזרת. ואנחנו זוכות לזכור את התורה הקדושה יותר.

כשאני זוכה לחזק את עצמי בדעת אמת - יש לי כוח לעורר גם את ילדיי. להמתין בדומיה מול הדרך שהם צריכים לעבור, לתת להם מרחב לבחירה הקדושה - שהם צריכים לבחור בה בעצמם, להאמין בטוב שלהם, להתפלל באמונה - בלי להיחלש מול המציאות, בלי לדחוק את השעה. ולדעת שהסוף יהיה טוב. כי הסוף של כל עם ישראל יהיה הסוף הכי יפה, קדוש ונפלא שיכול להיות.

יהי רצון שייבנה בית המקדש במהרה בימינו, שנזכה לזיכרון הקדוש. לזכור את התכלית, לזכור את התורה בשלמות, שהחיבור הפנימי שלנו יהיה כיתד חזק, לא ימוט לעולם, אמן.

"מנותקים" נושרים" ובמילה עדינה יותר - "מתמודדים", קוראים לילדים המתוקים שלנו, אלו שנפלו היישר מהשיבות והסמינרים לתוככי הבוץ העב של העולם הזה. בזהים במסך קטן ומרצד ששואב אותם לתוכו, מותיר אותם חלולים, רעבים לריגושי הבל אותם הם מוצאים במקומות זרים ועכורים שמדירים שינה מעינינו, ובצדק...

היקר והקדוש - לא מדבר אליהם. חג מעליהם. לא נכנס פנימה. הדיבורים הרותחים שלנו, הדמעות הכאובות - נופלים על אוזניים שנראה שנסתמו משמוע. מה חסר לילדים שלנו? מה נשמט בדרך, מה התקלקל? למה תשתפכנה אבני קודש - בנינו ובנותינו הטובים והיקרים - נשמות קדושות וטהורות - בראש כל חוצות של העולם המפחיד והמיירא הזה?

לילדים שלנו חסר חיבור. שהתורה, זו שלמדו בחיידר, תהיה התורה שלהם. לא רק של הרב'ה או של אבא. שהצניעות, זו שאיתה רדפו אותן מכיתה א', תהיה הצניעות שלהן, לא רק של אמא והסגנית...

ועל כך קורא מלאכי הנביא, אחרון הנביאים: "זכרו תורת משה" ראשי תיבות תמוז, חסר ואו. אתם צריכים לחפש את תורת משה! לרדוף אחר הזיכרון הזה. אחר הוואו החסרה - החיבור! החיבור שנשמט ואיננו...

ומה השורש של הדבר? מדוע החיבור נשמט? הלוחות הראשונים נשתברו ב"ז בתמוז. כתב קדוש, מעשה ידי השם, אבן סנפירינון הקדושה, מעשה ידי השם - נתבטלו ואינם. אותיות פרחו באוויר, לא זכינו להן. ולא רק שלא זכינו - שכחנו. שכחה ירדה לעולם. שכחת התורה. לולא נשברו לוחות ראשונים, לא היינו יכולות לשכוח את התורה. היא הייתה חרותה על לוח ליבנו, באש שלהבת קה. לא הייתה מציאות של ניתוק כזה, של חוסר קשר. של תורה - שהיא לא תורת. של קדושה שהיא לא קדושת.

ועל כך אנו מתאבלות בשלושת השבועות האלו - על הריק הזה. על החיבור הקדוש והחמקמק, שאינו מובן מאלינו.

קריאה מהנה, חברות מקשיבות

יש לך ננפי רוח

בתוך כך ראה שבא עוד רוח אחד
וקעס עליו הממנה הנל: מדוע
נתאחרת לבוא?

חוה עשהאל-050.890.7002

אמר לו (האדם הב; הִזָּה להשני למלכות): להלן במדבר נמצא שם אחי, שממנה על כל הרוחות, והם רצים כל העולם, אולי יודעים הם והלך כמה וכמה שנים לבקש ומצא אדם גדול גם-כן כנל, ונשא גם-כן אילן גדול כנל ושאל אותו גם-כן כנל, והשיב לו כל המעשה כנל, ודחה אותו גם-כן והוא הפציר אותו גם-כן ואמר לו (האדם השלישי הִזָּה להשני למלכות): שלמענו יקרא שיבואו כל הרוחות וישאל אותם וקרא אותם, ובאו כל הרוחות, ושאל את כלם, ולא ידעו שום אחד מהם מהר ומבצר הנל, ואמר לו (האדם השלישי להשני למלכות): הלא אתה רואה ששטות ספרו לפניך והתחיל לבכות מאד ואמר: אני יודע שישנו בודאי בתוך כך ראה שבא עוד רוח אחד וקעס עליו הממנה הנל: מדוע נתאחרת לבוא? הלא גזרתי, שיבואו כל הרוחות, ולמה לא באת עמהם? השיב לו, שנתעכבתי מחמת שהייתי צריך לשאת בת מלכה אל הר של זהב ומבצר של מרגליות ושמח מאד

לעשות רצונך בחרתי

ועבודת המטפלת אכן מייגעת לעיתים - היא בטוחה שכך בדיוק היא עושה נחת רוח בשמיים. איש לא ישזור לה כתר תהילה על פועליה האדירים בהצלת האנושות, אבל היא מרגישה שזהו רצון השם כרגע. ובזה היא בוחרת.

בפשטות - לחפש את כבוד השם

בשביל למצוא את השכינה לא צריך הצלחות כבירות. בשביל למצוא את השכינה - צריך רק לחפש לעשות נחת רוח לבורא עולם בנקודה הקטנה שלי כעת. כל רגע של הכרה בבורא עולם, בלי להתחשב בדעת קהל וגם לא בחלישות הדעת הרגעית שתוקפת אותי, הוא יקר וחשוב מאוד.

הממונה על הרוחות מרמז על עולם הבריאה, עולם המחשבות. ממונה זה הגיע למעלה כזו שהוא שולט על כל המחשבות, ההשגות הקדושות, והשקפתו מבוררת עד דק. אך אדם גדול זה לא ידע שאפשר להפליג במחשבות קדושות, לדבר על "מימוש עצמי" ועל "שליחות עולמית", אך את המחשבה הכי פשוטה אפשר לפספס - לעשות נחת רוח לבורא עולם. את "ההר של זהב ומבצר של מרגליות", המקום שבו נשמרות הנקודות בהן חיפשנו את כבוד השכינה - את זה אפשר חלילה לפספס...

מה הרוח שלך?

הרוח שהייתה חסרה לממונה על הרוחות, זו הרוח שמכניסה באדם אמונה במציאות השם. רוח שמבטלת את הגאוות והישות. כל הרוחות מתייצבות, והרוח הזו חסרה. כי על הרוח הזו אין שליטה. זו הרוח שמנשבת לכל אחת מאתנו בלב, רוח אמת שעסוקה בלשאת את השכינה להר של זהב ומבצר של מרגליות.

"ומה עם מימוש עצמי?", עפעפו אליה עיניה התובעניות של גייתה, מנהלת משאבי אנוש, מרצה ובעלת עסק משגשג. "תראי אותך, השנים עוברות ואתם לא מתקדמים לשום מקום. את זוכרת שעדיין לא סיימת את הלימודים? כל כך חבל ורוחתי! יכולת להביא הביתה משכורות יפות, יכולת לעשות עבודת קודש עם הכישרונות הכבירים שלך. ובמקום זה את מנגבת אפים בסחרחרת טיטולים לא נגמרת". כך גייתה נאנחת על חייה שלה שמונחים כעת, למרבה האירוניה, על ספסל העץ בגינה בניחוח לב פתוח. היא חשבה מה לענות וכיצד, איך להימלט מטבעת החנק שזו כרכה לצווארה. למרבה הנס צווחותיה של רותי הצילו אותה מכך. "נדבר אחר כך, הם פשוט כבר עייפים" הבטיחה לגייתה תוך כדי אריזת שני ילדיה הפעוטים בעגלת התאומים המקרטעת. גייתה בהתה בה ברחמנות גלויה. אבל היא כבר דחפה את העגלה בעלייה התלולה הלאה משם. רק כשהשטח היה ריק, והשמיים נצבעו באדום וכתום, הצליחה ליישב דעתה מחדש ולהשליך מאחורי גבה את רגשות הנחיתות הצורבות. לא. היא לא רוצה חיים כמו אלו של גייתה. זו גייתה שאספה את ילדיה היישר מהמעון אל גן השעשועים, ועוד זמן קצר כל כך, תיפרד מהם לעולם החלומות ותמשיך בעיסוקיה. "מימוש עצמי" היא קוראת לזה.

היא מחפשת לגדל את ילדיה בעצמה. לא רוצה לתת לאחרים את התענוג הזה. וגם אם החיים שלה נראים אפוריים, וגם אם הכסף אינו נזיל וזמין,

מרוחות גשמיות ואף כאלו רוחניות, אבל אין לו קשר אמת עם בורא עולם. להתחיות בצורה חד פעמית עם רוח זו או אחרת, זה נחמד. אבל מי "שבונה" על רוחות כאלו, לבסוף יישאר חסר חיות. כשאני מחפשת את כבוד השם אני תמיד יכולה לשמוח, אני תמיד יכולה להתחיות. אני תמיד עשירה ומאושרת. אני לא עסוקה בלחפש הצלחות, אני לא עסוקה בלרצות אחרים, אלא לשמוח את מלכו של עולם. אני מאמינה שבכל מצווה - אני פועלת, אני משפיעה. ומכך אני מתחייה.

גם ביום "מעוך", בו אני מצויה ב"מוחין דקטנות", והרגשי הלב שלי נמוכים וחסרים, אפשר לעבוד אותו יתברך. גם ביום כזה אני קשורה לרוח הקדושה הזו, שנושאת את השכינה אל הר של זהב ומבצר של מרגליות. גם כשאני נופלת, ואפילו תהא זו נפילה צורבת, אני לא מייאשת עצמי. אני מתחילה מחדש, כי הצדיקים גילו לי שזה יקר וחשוב. וזה מה שמחייה אותי כעת.

הלואי והרוח הטובה והקדושה, רוח ייחודו של מקום, תשוב גם בליבנו, והחיות האמתית היא זו שתמלא אותנו.

רוח שמבקשת רק את כבוד השם, גם במקומות חסרי תהילה. לכל אדם בלב יש רוח שמניעה אותו. האחד - רוחו זה הכבוד. הוא יעשה הכול כדי ששמו יתנוסס בכותרות. השני, יכלה עבור הכסף ימיו ושנותיו. השלישי - רוח שיגעון מפעפעת בו רחמנא לצלן, והיא שגורמת לו להתנהגויות קיצוניות כאלו ואחרות. אך לא רק רוחות מגושמות שוכנות בלב האדם. יש גם רוח של אהבת ה', יראת ה' ושל קבלת עול מלכות שמיים. רוחות קדושות ויקרות שכולנו מאחלות לעצמנו. אך מעל כל הרוחות כולן יש רוח ייחודו של מקום. זוהי רוח מחוברת, שידעת שבעולם הזה השאיפה הכי גדולה - זה שאהיה קשורה עם אבא. שאעשה לו נחת רוח. שבכל דבר קטן שאפעל ואעשה במציאות - אקשר את ליבי אליו. אדע שיש מי שרואה את העבודה שלי ומחכה לה. וכל מה שאני פועלת כאן בעולם, גם בלי במה, כפיים והכרה חיצונית, הוא יקר כל כך וחשוב!

קשר דו צדדי

מי שלא מחפש את רוח הייחוד, מי שלא מכניס את בורא עולם לתוך הפעולות היומיומיות, השגרתיות - הוא חי לבד עם עצמו. לעיתים מתחייה

ליקוטי תפילות

סיפורה חזרה:

כשהתקררתי לזרסלז והכרתי את הספר המדהים "ליקוטי תפילות" התרגשתי כל כך. הייתי פותחת אותו אוקראינית ולפתע, מה שיצא היה מתאים וקשור למה שעבר עליי בזאתה העת אחרי שהייתי מתפללת בהתרגשות את המילים הקדושות, לא רציתי "לאגד" את התפילה היפה, לכן לקחתי לי סימניות לזכרון, והדקתי במסרה לחצר ולקרא את התפילה בפעם אחרת, מה שקרה תוך תקופה קצרה זה שבספר התמלא סימניות לזכרון... אז הנתי - איפה שאת פותחת - מה שלא תקראי - תמיד זה מתאים ומשמש כל הספר הזה - מדבר לכל אחת ממניציה לבלונ לנשות קצרות ולקרא כל יום קצת... להתחבר לרוח הקדוש שיש שם בתוך המילים - ולחבר את הלב שלנו אל ידה לזרז עלינו. גם את זכר התפילה, את הכתוב להתפלל, ושהתפילה תערכ - גם את זה שזכרתי הייתי מוצאת תפילות נפלאות מרפת לכן אחת מהן:

תפילה לזכות להתפלל

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותינו שתהיה בעזרי תמיד, ותעזרני להתפלל תפילתי לפניך בכונה גדולה ועצומה, בכל לב ונפש באמת לאמתו ואזכה לכן היטב בכל דבור ודבור של התפילה הקדושה, ולא יצא שום דבור מפי בתפילתי שלא בכונה ואשמיע לאזני היטב היטב מה שאני מוציא מפי בתפילתי ותחנתי ובקשתי, ובכל מיני שירות ותשבחות והודאות, שאזכה לסדר לפניך בכל יום תמיד ותזכני למיין מתיקין עד שאזכה להרגיש מתיקת וערבות ונעימות דבורי התפילה הקדושה ואזכה להרגיש מתיקות כל דבור ודבור של התפילה בתוך כל עצמותי וידשנו כל עצמותי על ידי דבורי התפילה הקדושים ואזכה לקיים באמת מקרא שכתוב. "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך, מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגדלו" ותעלה תפילתי לפניך לרחמים ולרצון לפני כסא כבודך

אנחנו חיות בגן עדן!

משהו גדול שירשים את כולם, אולי אפילו פריז! כמה טוב שזה בכלל לא בלקסיקון שלנו כל הרדיפה הזו. אנחנו חיות בגן עדן. במקום הכי טוב. מקבלות את ההתחזקות שלנו מהתורה וספרי רבינו. אשירנו! זה שלא מרגישים כך זה בגלל הגלות. נשנן לעצמנו - אנחנו חיות חיים אמתיים. כל ההסתכלות על הילדים תראה אחרת לגמרי כשנבין את הפנימיות. איפה תחום ההתחבטיות שלנו? כן ניסע לחברון, ואולי מסוכן? כן נטוס לאומן, לא נטוס לאומן. אילו התלבטויות, גן עדן!

כל העשייה שלך - זו רק פנימיות. תשירי אותה!

כשאנחנו מסתכלות על החיים שלנו מבחוץ, אנחנו רואות כזה בלגן... הילדים, החפצים, המרוץ להשיג את צרכי הבית, צרכי השבתות והחגים... אבל מה עם הבפנים? בתוך כל הפעולות האלו - מסתתרת קדושה נוראה, מסתתרת תכלית!

עכשיו אמא יהודיה, בואי תכיני לך על המקרר רשימת שירים אוהבים. שירים שאת אוהבת לשיר גם בשלושת השבועות.

איזה שיר את אוהבת? תני לעצמך שיר מהתורה: "איי איי הכול לטובה", או - "לכבוד שבאס קודש", תפתחי את הפה ותשירי: "תורת השם תמימה משיבת נפש". כשיש בלגן בבית, וכולם ברוח סערה, תוכלי לזמר את ניגון הבעל שם טוב. ברגע אחד הכול נהיה אחרת. פתאום הבלגן מתגמד, הם כן נכנסו למקלחות, הם לא נכנסו למקלחות... הבית הפוך או הפוך חלקית, למי אכפת? הכול מקבל ממד של פנימיות. הניגון מחבר את כל המשפחה לכיוון הנכון - לקדוש ברוך הוא. זה לא סתם בית פה, זה בית של תורה, של לימוד תורה כנגד כולם, של קדושה וטהרה. אבא שלנו לומד שיעור יומי, ואולי בכלל הוא אברך כולל... הבנים הולכים לחיידר ולישיבות. כמה טוב לנו! אמא יהודיה שמצליחה להכניס שיר זמר בבית הופכת את כל הבית לבית פנימי.

נקודה נוספת - כמה נפלא שאמא תצליח פעם בחודש, והלוואי כל יום, לשיר לילדיה לפני שהם נרדמים שיר ערש שמרגיע אותם. "כאיל תערוג על אפיקי מים", "נפשי נפשי...". משהו שיזכיר להם למה הם שייכים. הרגע בו הילדים שוכבים לישון זה רגע חשוב כל כך. אם הרגע הזה רגוע - הרווחנו המון. אימהות וסבתות במהלך הדורות תמיד שרו וזימרו לילדיהן. היו שירים מיוחדים לפני שהולכים לישון. גם בבוקר, כשקמים, ויש לך שיר על השפתיים - זה כל כך נפלא! את כל החינוך שלך תכניסי בשירים, זה יביא ברכה גדולה לבני ביתך.

יהי רצון שכל האימהות הצדיקות של עם ישראל יזכו לכך!

אשירנו שזכינו להיות אימהות יהודיות, לקבל תפקיד ייחודי מבורא עולם ולהמשיך את הדרך המסורה לנו מדורי דורות. למרות כל השינויים, המעברים והקשיים שספג עמנו במהלך הדורות, אנחנו ממשיכות את הדרך המדהימה של עם ישראל. אנחנו חלק משרשרת הדורות שמחוברת חוליה לחוליה לאבות ולאמהות הקדושים.

עוד מעט אנחנו נכנסות לשלושת השבועות הקשים. נזכור, אימהות יהודיות אף פעם לא התייאשו. לא נתנו את התכשיטים שלנו לעגל הזהב, ולעולם לא ניתן. את התכשיטים היפים שלנו ניתן עבור בניין ביתנו. ומי הם התכשיטים היפים ביותר שלנו? ילדינו היקרים. ועל כך נרחיב הדיבור.

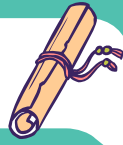
תתחילי להגיד מה כן!

אני רוצה לחזק נקודה חשובה שתלך אתנו. נקודה שלפעמים אנחנו שוכחות, וחשוב להתבונן בה. אין בן אדם שאין לו ייסורים בעולם הזה. אין אישה שלא עוברת צער בעולם הזה. השאלה איזה סוג של ייסורים אנחנו בוחרות. כשאנו מקבלות על עצמנו עול צערה ועלבונה של תורה - אנחנו פורקות מעלינו עול דרך ארץ. עכשיו בואי תבחרי אמא, איזה עול את רוצה? כל אמא עוברת ייסורים עם ילדיה. אבל יש אמא שהדבר הכי קשה לה כרגע זה שלא קיבלו את בנה לקבוצת כדורגל, ויש אמא שמצטערת בגין בנה שמתכוון למבחנים לשיבה ולא הולך לו. איזה צער את לוקחת על עצמך?

אין בית שאין בו בלגן. אבל יש אישה שהצער שלה זה הכדורגל שמונח על השולחן ונעלי הספורט שמושלכות מתחת לספה, היא לא מסכימה לכך בשום אופן, והילדים שוב לא הקשיבו. ויש אישה שהסידור, דפי הקשר שמפוזרים, ספרי קודש וכל העלונים שאף אחד לא טרח להניח בגניזה טורדים את שלווה רוחה... אמא, זה הבלגן הכי מתוק! אין בלגן יותר מתוק מספרי קודש שמתבלגנים לך בבית.

כל אישה מכינה אוכל לכבוד שבת. אבל כמה צער יש לאמא שהכינה ארוחה, וכל אחד יושב עם המכשיר שלו, אין תקשורת ואין דיבור. או שיושבים ומדברים על חברות תקשורת, מופעים והבלים. ויש אישה שבשולחן שלה בין המריבות והבלגן של הילדים יהיה דבר תורה, שיר של שבת יזדמר שם - איזו שמחה! תשמחי, תגידי תודה להשם. את במקום הכי טוב! איזה סוג של ייסורים את לוקחת?

כל אישה לקראת הקיץ מתכננת חופשה עם הילדים. מה את מתכננת? חוף של רבי מאיר בעל הנס, רבי שמעון, אולי גם איזו אטרקציה קטנה, ברכת אבובים או מגלשות מים אולי... רוב הזמן נשמח בבית עם האחים והמשפחה. ואילו אחותך הרחוקה, חייבת לתכנן חופשה חלומית. היא תהיה באיסטנבול או בטורקיה, כי בשנה שעברה היו רק באילת. השנה חייבים

לדלג בשמחה

במוצאי שבת, בעוד מתכונן הבעל שם טוב להבדיל על הכוס עם חסידיו, התדפקה אלמנה קשת יום על דלת בית המדרש ובפיה בקשה: "רבי קדוש, אין לי פרוטה לפרוטה, חתונת בתי קרבה, ו-200 אדומים חסרים לי עבור הנדוניה. אנא עזרני!". שמע אותה הצדיק, פנה אל חסידיו והורה להם: "כל אחד יכניס ידו לכיסו ואת אשר ימצא ייתן במלואו למצוות הכנסת כלה". הקשיבו התלמידים, הכניסו ידיהם לכיסם, והפלא ופלא - מטבעות מסוגים שונים נמצאו בתוך בגדי השבת. כל אחד שלה מטבעותיו, והסכום שהצטרף היה בדיוק הסכום הדרוש לזו האלמנה לחתן בתה.

סיפור זה סיפר המגיד ממעזריטש, תלמידו וממשיך דרכו של הבעש"ט. אחר שאל את תלמידיו: אמרו לי, מה אנו לומדים מסיפור זה? מהו המסר הגדול שאפשר לקחת מזו המעשייה? תלמיד אחד אמר: איזה ניסים כבירים עשה הבעל שם טוב! שאחרי שבת קודש יימצא בכיסים כסף...! השני אמר: והדיוק! זהו הנס הגדול ביותר. כיצד היה לכולם יחד הסכום במלואו. אך הצדיק נענע להם בראשו לאות לאו. "מסיפור זה למדים אמונה פשוטה ללא פקפוק בצדיק. החסידים, למרות שידעו שבכיסיהם אין כסף, לא נמנעו מלהכניס ידם לכיס, כי האמינו ברבם באמונת חכמים יוקדת שיש בה פשיטות ותמימות, שאם הצדיק אמר - כך יהיה!"

ואנחנו השומעות את הסיפור - רוצות גם אנו להקשיב לצדיק בתמימות ובפשיטות...

להקשיב לצדיק

בנות יקרות, על כל אחת עובר מה שעובר. הניסיונות קשים. עוגמות הנפש רבות, ואכזבות ממורות את חיינו. קשה לשאת את כל הכאבים האלו. אבל כאן נדרשת הקשבה פשוטה ותמימה לדברי הצדיק. רבי נחמן אומר לנו: יש עניין שיתהפך הכול לטובה! רבי נחמן אמר לנו: מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד! אנחנו צריכות לדלג אל השמחה, בלי להתעסק במחשבות שמקלקלות אותה. לא להתעסק במה שעובר עלינו ולהתעצב. נכון, זה המצב. קשה לך. יש לך שעה לב נשבר עבור כך. בשעה זו תספרי לנפשך מה עובר עליך, ובשאר היום תהיי בשמחה.

אם נקשיב לרבינו נחמן נוכל לשמור על המחשבה שלא ייכנס בליבנו שום מרמור. וכשמחשבה שלילית של מרמור כבר מצליחה להסתנן פנימה - נגרשה על ידי מוזיקה טובה שנשמע או על ידי שנעסיק את עצמנו בדברים אחרים, העיקר לא לתת למחשבות רעות להיכנס לתוכנו. להשתמש בשמחה על-טבעית, שמחה שהיא מעל השכל שלנו.

אנחנו חייבות את השמחה

נכון, עוברים עלינו כל מיני שינויים ומעברים. אבל אנחנו צריכות לזכור שבשביל לצלוח את המשברים, אנחנו חייבות להתאזר בשמחה גדולה. ככל שהמעברים חזקים יותר - כך נדרשת תוספת לשמחה. אין מקום לרפיון. אנו משולות לאדם שהולך ברחובה של עיר, וכל מספר רגעים נקרה לרגלו בור פתוח, והוא מתאמץ לדלג ולהמשיך הלאה. בשלב מסוים מתעייף. "כמה בורות עליי לדלג ולעבור! מספיק כבר" נאנח. אבל האמת, שהדילוג מציל אותו מליפול לבור תחתיות. לזה האדם נגיד: "דע לך, כל מה שאתה מדלג זהו רווח עצום. אם לא היית מדלג היית כבר נופל באחד הבורות וכמה קשה היה לך לצאת משם". כי הייאוש - הוא קשה מהכול. אסור לנו להתייאש. אנחנו צריכות לזרוק את השכל שלנו, לעצור את שצף המחשבות הלא טובות ולהבין שהעולם הזה דומה לים. אנחנו חושבות שמצאנו ספינה בלב ים. הנה אנחנו מסודרות. ואז בא גל והופך אותנו עם הספינה. בנס אנחנו מחזיקות באיזה קרש מהספינה שנשברה.

הבחירה - האם נחזיק מעמד בשמחה או שנתייאש ונצלול למצולות. כמה שנהיה מאומנות יותר בלדלג, כך נצלב מהיאוש. אם ניתן למחשבות לשוטט כרצונן, יגדלו לנו דרדרים מרים כלענה. נחזק את עצמנו - להמשיך בשמחה! לא להתרגש ממה שעובר!

להמשיך ישועה מעל גדר הטבע

סיפור נוסף שיכול לחזק אותנו הוא סיפור על האחים הקדושים, רבי זושא ורבי אלימלך מליז'נסק זיע"א. פעם אחת העלילו עליהם עלילת שווא, והם מצאו את עצמם בבית הכלא חבושים עם גויים בתא אחד, ולא רק זאת אלא שהסוהר המרושע הכניס דלי שופכין, שמי שצריך יעשה צרכיו בתוכו. למותר לציין את הריח הנורא שנדף במקום עקב כך...

כשהגיע זמן מנחה, הצטער רבי זושא "הכיצד נתפלל היום? אסור להתפלל עם ריח נורא כל כך". אך אחיו חיזקו: "בזאת שאתה לא מתפלל אתה מקיים מצווה חשובה, הרי אסור להתפלל עם ריח רע! ולכן עלינו לשמוח עד מאוד שזכינו לכך!". וכבר פרצו האחים בריקוד של שמחה סביב דלי השופכין, ובפיהם הודיה על שהם זוכים לשמור על ההלכה ולעשות רצון השם. אליהם הצטרפו עוד מספר יהודים ששהו בבית הסוהר. קולות השמחה הגיעו עד מנהל בית הסוהר, והוא קרא בחמת זעם: "הסיר משמח אותם כל כך? הוציאו את הסיר מיד ופסיקו לרקוד!" וכבר יכלו האחים הקדושים להתפלל כאוות נפשם...

כשיש לנו קושי, כשאנחנו מתמודדות עם ניסיון, נחזק את עצמנו. כי אם ניפול לעצבות, רק נפסיד. נעשה את הפעולה ההפוכה ונמשוך ישועה מעל גדר הטבע. יש לנו כוחות פנימיים אדירים, והם מתגלים דווקא כשעוברים עלינו ניסיונות והתמודדויות. נתחזק בשמחה ונשמור תמיד את המחשבה שלא ייכנס לתוכה שום דבר חשיבה שאינה טובה, ואם בכל זאת קרה - נתאמץ לצאת משם. שקעת? תצעקי על היצר הרע, תעצרי הכול ותעסיקי את עצמך במשהו משמח שיסיח דעתך מהירידה. והשם יתברך יושע אותך ויגאל אותך מהניסיון. אמנו!

שיר מעשייה

החיפוש / 5. מזמר

תהליך של חיפוש באינסוף יערות של אבדות

תהליך של טיהור בתוך כל הקליפות

מכשולים, מהמורות ועוד כמה מדרונות

נפלת, נרדמתי, אך ברחמי שוב התעוררתי

קול קורא לי מבפנים: "חפשי אותי אנא אל תרפי!"

אך אני בתוך כל שאון החיים לא אוחזת לפעמים,

את מי? את מה מחפשים?

הר של זהב ומבצר של יהלומים? זה קיים?!

"ישנו בוודאי" צועק לו קול דק מבפנים,

מי אתה? מי זה שם שצועק?

מוצאת את עצמי מפוחדת. מודה שאפילו די מבוהלת...

"זה אני", עונה הקול

"מי אתה?" שאלתי, והפעם קצת יותר ברוגע...

"זו אני, נקודה של אמת שנמצאת אצלך בתוך הלב,

נכון שאני קטנה וכמעט שלא מורגשת,

אך אני הנני כאן נושמת חיה וקיימת"

"ומה עושים איתך תגידי מה ואיך?

האם הנך שווה בכלל פצפונת שכמותך?"

"נכון אני פצפונת, אך אספני נא וראי, נקודת אמת קטנה

והנה פתאום תבחיני גם שם מעבר לפינה מסתתרת חברה, עוד נקודה אחת קטנה!

נכון שאנו קטנטנות, אך אם תקפידי בכל הכוח ובלתי לשכוח לחפש

ואותנו לאסוף, אז תראי הר של נקודות ומבצר של הצלחות,

ראית איך הצלחת לא לכעוס על הקטן ששפך שם את הכוס?

ראית איך הצלחת רק לרגע לא לגלוש ולדבר בגנות החברות?

נכון שאח"כ נפלת קצת ודיברת,

אז אולי תייקרי את הרגע הזה שבו נוצרתי והצלחת?

את זוכרת איך בשבת רצית כל כך לסיים את שמות הצדיקים?

וקראת בסופו של דבר רק שלושה ספרונים...

אז למה לא אספת את כל חברותי הקטנטנות,

שנוצרו מעוד שם של צדיק שמפיך נאמר ועוד אחד ועוד...

אם תזכרי אותנו לאסוף או על כל פנים לראות,

אז, ורק אז תזכי להגיע

להר של זהב ומבצר של מרגליות!

סבתא שלי - זיכרו תורת משה / א.יהל

כשנפלה על הארץ, אבל שנים אחר כך, כמה עצוב, חלקם זרקו אותה לאנחות, זמנית כמובן. חולפת על פני הרחובות המוכרים של הדרך לבית של סבתא. בולעת בעיניי את שורת הבניינים בשדרות הרא"ה רמת גן בואכה בנין 267. סוס הברזל המיתולוגי בחצר הבניין עדיין עומד צבוע לבן רתום לעגלה, מרכין ראש באבל. זה הסוס שלה. שלנו. זהו, נחתם הפרק.

את חי' - כל אישה יהודיה

סבתא נפטרה בחג הפסח ח"י בניסן. ואין מספידים במועד. עמד אפוא אחי, נכדה הגדול, היחיד שהצליח לגעת בעומק האידישקייט החבוי בה, והמליץ עליה כמה שורות מאשת חיל.

בטח בה לה בעלה. על המסירות שטיפלה בו עד הרגע האחרון.

כפה פרסה לעני. על שטרות שתמיד ידעה להשחיל בכל דרך למי שצריך.

וביותר, ותשחק ליום אחרון. כי המוות היה תחנה מדוברת. הגי' פי אס שלה לא פחד להוביל אליה בגלוי.

סבתא היתה דמות מפתח בחיינו. מביאה איתה כיף צחוקים והמון חוויות. בת 17 עלתה מרומניה-גאלץ בשנות החמישים ונישאה לסבא יעקב ניצול שואה מפולין-אופלה בגיל 18. שני ילדים לסבתא, הגדול אבי שליט"א שחזר בתשובה והוליד 13 ילדים ואחותו שרה אם לשניים.

אמא בבית החולים לאחר לידה. אני ילדה קטנה. אבא משתדל להסתדר. בבוקר אוסף את שערה של בת השלוש לקוקו מלא כרובלות ומאכיל אותנו עד יום רביעי חמין משבת. אנחנו לובשים כמה ימים את אותם הבגדים. הבית ריק. עם כל הבלגן וההמולה עיקרו של הבית חסר בו מאוד.

ואז מגיעה סבתא. המטבח מתמלא בניחוחות. קציצות בשר מופלאות, שניצלים עתירי שום ופלפל ממולא - אוכל של סבתא. אחר כולם במסדר מקלחות. זה היה מובן מאליו שסבתא תבוא לעזרה בדיוק כמו הביקורים השבועיים שהיו חלק משגרת היומיום.

פעם בשבועיים או שלושה מגיעים אלינו סבא וסבתא אל היישוב בחיפושית הצהובה. על לוח השעונים מונח מאורר קטן ממוזג בשכלול זוטא את הדרך הלוהטת. סבתא פותחת את תא המטען, "תראו מה מצאתי בבטן של החיפושית!" היא מרשרשת בשקיות מלאות עוגות מהמאפיה "של הרב לנדאו" ומעמיסה בזרועותינו המושטות אריזות של מתנות שוות.

"אתם לא שואלים מה שלומי?" היא מניחה יד על הצד מנסה להסתיר את הכאב הכרוני. "אתה מותק!" מקפיצה על ברכיה את בן השנה. "ואת בלעת את הלשון?" סונטת בבת השלוש. "סבתא אני יודעת לדבר" מדווחת לה בת החמש. "מה את

חודש תמוז ר"ת זכרו תורת משה - פי אז בתמוז צריכים להמשיך הזכרון לתקן השקחה, פי אז נתהנה השקחה, פי על ידי הלוחות שנשתברו בחדש תמוז נתהנה השקחה (ליקוטי מוהר"ן רי"ח)

ועל כן כל הנביאים והצדיקים תקנו את העולם והשלימו את העולם מן הקסרונות. והכל בכח וזכות והתקשרות הצדיקים האמתיים הגדולים שהם בחינת משה (לקוטי הלכות חו"מ - העושה שליח לגבות חובו הלכה ב)

השקחה הגדולה ביותר היא שכחת התורה. וע"כ הצטוונו זכרו תורת משה - לזכור את התורה הקדושה ע"י משה - לקשר את עצמנו לצדיק האמת על ידו מתקיימת התורה ומתקנים העולמות. עם הנצח בגלות אלפיים שנה. השקחה בה שכח דור שלם את חיי התורה והמצוות כואבת, אבל הצו האלוקי חקוק בעצמותיו של כל יהודי, מושרש בהווייתו הקיומית: "זכרו תורת משה". לעיתים אלו רסיסי זיכרון. שברירי מנהגים. אך היהודי בעצם היותו - זוכר. וגם לזה ששכח, בכוח צדיק האמת יש תקוה לנצח. בואו לא נשכח את הזיכרון.

זית מספרות

נתח פרק

בחוה"מ פסח זה קרה. "סבתא נפטרה" הודיעה לי אמא קצרות. כבר שנים שהיא לוקחת קוקטייל של עשרות כדורים מדי יום. מצבה הרפואי לא משהו. אבל עצמאית, צלולה וחדה כתער. "סבתא נפטרה", אני אומרת לעצמי כמה פעמים. מנסה להפנים שסבתא דבורה הגזעית, זו ששיחקה איתנו בעליזות בגינה כשהיינו קטנים, סבתא הצעירה שהתעקשה ביומולדת של גיל 81 שהספרות בבלונים צריכות להיות בסדר הפוך, סבתא הבלתי מנוצחת שגם אחרי ניתוח כואב ברגל התעקשה לרקוד - נפטרה. ברוך דיין האמת.

אמביולנטיות. זו ההגדרה הכי מוחצת למה שקורה אצלי בתוך הלב. למה? כי הם תמיד היו שם התחושות המעורבות. בו זמנית - לאהוב את סבתא מאוד, להסתכל בהערצה על כל הביצועים והשפע שהביאה איתה ויחד עם זאת מגיל אפס לדעת שסבתא לא שומרת תורה ומצוות. כל מה שקשור אליה עובר בתודעה בצנזורה מסוננת: מתאים? לא מתאים? מותר? אסור?

להיות דור שני של בעלי תשובה. זה לגדול עם נקודת אמת חסרת פשרות שרוצה את הכי טוב, ועם הרבה אתגרים בדרך - לגדול עם סבתא מהעיירה אבל לא כזו של שביס וסינר צחור. להיות דור שני לבעלי תשובה בהרבה מקרים זה להיות אחות להרבה אחים מתוקים שליפקו בתום את הדבש מאותיות האלף בית בחיידר, הרימו בחרדת קודש את הכיפה

קמעה קופסת הערינג, "לבעלך, אפילו שהוא שכח ממני ולא יודע איפה אני גרה". כשמישהו קנה משהו עבורה תמיד החזירה לו כפול. כזו היתה סבתא, תמהיל של דבש ועוקץ.

הזינה בירקון והיום האחרון

סבתא לא פחדה למות. שנים דיברה על הווילה בירקון - אחוזת הקבר שמחכה לה. כשנפטר סבא ע"ה קנתה לעצמה חלקת קבר לידו ומדי פעם הזכירה את "הדירה" שלה. שבועיים לפני פטירתה אמרה לי בשיחת הטלפון השבועית "בסוף דחיתי את הלוויה". "של מי?" שאלתי אותה. "שלי!" השיבה. ביומה האחרון התאשפזה ואמרה לאבא: "יש לי עוד כמה שעות".

אחי הצעיר בא לבקר אותה. היא שכבה מחוברת לחמצן. "אני הולכת למות" אמרה לו וניסתה לקום מהמיטה. "די סבתא", אמר לה, "לכי לישון".

והיא הלכה לישון, לנצח.

סבתא שלי. אני מתגעגעת אנושות. את דמות בלתי נשכחת עבור כולנו, הותרת חלל בלתי ניתפס. הלכת מאיתנו אבל את עמוק בלבנו. שומעת אותך עם הר' הרומניה של דור הולך ונעלם. משחזרת את העקיצות האהובות שלך שהיו שפה אחרת לאהבה. את לוחמת אמיתית שהשתדלה לעשות מה שצריך בלי לחשוב הרבה על עצמך. כוח החיים והנתינה שלך הם נכס אמיתי לנשמתנו. מאז שהייתי קטנה התפללתי שתזכי לחזור בתשובה, וכמי שהיתה לה הרבה יותר מנגיעה באנשי הרב'ה אני בטוחה שהוא יגמול עמך טובה נצחית. ובמותך ציווית לנו לזכור, את החיות והחיים ואת תורת החיים. תהא נשמתך צרורה בצרור החיים, גיתית.

אומרת? "פורצת סבתא בצחוק מתגלגל. פותחת את שקיות המאפים הריחניות ומתחילה לחלק את המתנות.

סבתא היא הקטנה במשפחה בת שבעת הילדים. הם היו משפחה ענייה מאוד. משחקים לא היו לה מעולם. גם אוכל לשובע לא תמיד היה. אבל דבורה בת העשר דאגה תמיד לאחיה. את האוכל שחילקו בבית הספר לתלמידים היתה שומרת לאחים שבבית. "אני כבר אכלתי בבית הספר" היתה אומרת בבית. אוכל, משחקים וילדות לא היו לה אבל לנכדים נתנה בשפע גדול מכל אלו.

אל הרבה ואל הסוף

לסבתא דבורה יש הרבה דבש אבל גם הרבה עוקץ. היא יודעת לומר מה היא חושבת אבל גם יודעת הרבה לנשוך שפתיים ולהמשיך לאהוב. השנים חולפות, סבתא תמיד במרכז התמונה. כשאני - בכורת הנכדות - מתחנת, סבא יעקב - האיש השותק והאצור - רוקד ומזיל דמעות. איך הוא יענק'ל מן הבודדים ששרדו מהעיירה אופלה, זה ששקל 40 קילו כששוחררו המחנות, זוכה לחתן נכדה. עם ישראל חי.

המשפחה משתנה בהדרגה ובעקביות. אנחנו לא רק שחור לבן. דור הנכדים-הנינים מגלם דוברי אידיש מסולסלי פאות ושאר צבעי הקשת: חב"דניקים כיפה סרוגה וצבעוני עד מאוד. סבתא אוהבת את כולם. מצליחה לתת לכל אחד את ההרגשה שהוא הנכד המיוחד והאהוב, על אף שלדעתה יש לו כמה בעיות קשות שזקוקות לטיפול דחוף... כשסבא נפטר משהו בה מתכנס אבל לא נכנע. שמחת החיים שלה מנצחת. הבית שלה מוקד התכנסות לכל הנכדים. גם בליל הסדר האחרון היא מארחת כמניין אורחים. הלב כבר כמעט לא סוחב, עובד על 30%. ביומיום היא כמעט לא מכינה אוכל אבל לכבוד החג היא לא מוותרת. סלטים, פשטידות, וכמובן מרק העוף הצלול עם הקניידאלאך. כי אצלם אכלו געברויקט.

אני כבר אמא לכמה ילדים, הולכת לבקר. סבתא בת 73 ועדיין זוכרת את אהבתה הגדולה - תינוקות שמנמנים חפופים וריחניים. מדי פעם כשמבקר אותה נין קטנטן, היא ממלאת עבורו גיגית מקציפה ומתענגת. אנחנו הולכות ליש חסד וממלאות עגלה בכל טוב. "תיקחי לילדים שיהיה להם" היא שולפת עוד מאגדת מעדני חלב. "וזה", היא אווזת בידיים רועדות

לדבר את הנקודות הטובות

נאוה... כי בגילוי הנקודה הטובה מוקנה לנו כוח הדיבור - שעל ידו נוכל להודות לקב"ה ולשבחו, בעוד שקודם לכן לא יכלנו לדבר כלל (ע"פ לקוטי הלכות השכמת הבוקר א').

שמעתן מה אומרים לנו פה? על ידי הנקודות טובות נוכל להתפלל ולזמר ולהודות לה'.

אז אם את מרגישה שאת נמצאת בסתר המדרגה, רואה לפניך רק גרם מדרגות אינסופי - זה הזמן להסתכל אחורה ולראות כמה דרך כבר עשית, כמה התגברויות צברת, כמה תנועות קטנות עשית לכוון הטוב, ולהגיד אותן להשם ולעצמך.

כמה פעמים קרה לנו שהיינו במצב רוח שפוף ופתאום בא מישהו ואמר לנו איזו מילה טובה. כמה זה מאיר ונותן כוח... הגיע הזמן שנהיה אלו שנותנות את הכוח הזה לעצמנו. זו לא סתם עצה טובה לשיפור מצב הרוח או כדי לקבל זריקת עידוד, זו ממש דרך נפלאה לעורר את הטוב ולהוציא אותו מהגלות וההסתרה שלו, והעיקר - לפתוח לנו את הפה בתפילה.

נזכור: כדי להצליח לפתוח את הפה, צריך פשוט לפתוח את הפה.

כאן נתחזק בעצה מעשית: לייחד בהתבודדות זמן שבו אנחנו אומרות את הנקודות הטובות. מין פינת אזמרה מתוקה שבה אני מראה לאבא כל יום (והלוואי שנזכה...) את הנקודות הטובות של אותו היום. כמו ילדה קטנה שמראה לאבא את הציור היפה שציירה ואפילו שהוא קצת מקומט ומעוטר בקשקושים לא ברורים ואבא מתענג עליו מאד...

"על כן צריכין להתחזק מאד לילך עם התורה הזאת, לחפש ולבקש בעצמו בכל פעם איזה מעט טוב ונקודות טובות... ועל ידי זה יחיה וישמח את עצמו, ויצפה לישועה עדיין ויוכל להתפלל ולזמר ולהודות לה', בבחינת אזמרה לאלוקי בעודי... ועל ידי זה יזכה לשוב באמת אל ה'".

שנזכה להרבה נקודות טובות ודיבורים טובים.

חברות יקרות! הנה אנחנו נפגשות כאן שוב, לא מוותרות ומשתדלות להתחזק עוד ועוד עם עצת העצות - אזמרה. היום נדבר על הנס הגדול שקורה לנו כאשר אנחנו מחפשות נקודות טובות ויותר מכך, כשאנחנו זוכות להגיד אותן בפה.

כמה פעמים קורה לנו שאנחנו מרגישות רע כל כך עם עצמנו עד כדי כך שאיננו מצליחות לפתוח את הפה בתפילה ודיבור עם השם וכל שכן להודות לו? מהו המפתח שיכול לפתוח לנו את הפה ולהזמין לנו דיבורי אמת?

חז"ל מגלים לנו שעל ידי אמירת פסוקי הקרבנות נחשב הדבר כאילו הקרבנו בעצמנו את הקרבנות. מדוע? כיון שמטרתה העיקרית של הקרבת הקרבנות אינה אלא בשביל כוח הדיבור. להעלות את הניצוצות של החי, הצומח והדומם לדרגת האדם אשר יחודו בכוח הדיבור שלו.

כשאנחנו מחפשות נקודות טובות הן עולות ממקומן הירוד בתכלית הירידה, והעיקר הוא שיעלו למקום גבוה ביותר, שהוא הדיבור. בתחילה, בטרם נראה הטוב. לפני שנפרד מהרע שכיסה אותו, היה הטוב "אילם", חסר כוח הדיבור, כמו שכתוב: "נאלמתי דומיה, החשיתי מטוב, וכאבי נעכר" (תהילים לט' ג'). כשנגלה לנו הטוב, מהות הגילוי וההתעלות המתרחשות בעקבותיו היא היווצרות כוח הדיבור אצל האדם.

"יונתי בחגוי הסלע בסתר המדרגה, השמיעיני את קולך, כי קולך ערב ומראך נאוה". נקודת הזכות שבנו נקראת "יונה". היונה נאמנה היא לבן זוגה ואינה נוטשת אותו לעולם. נקודת הזכות הקיימת בנו קשורה תמיד אל ה', תהיה היכן שתהיה, וגם כשהיא נופלת אל תוך עמקי הקליפות המקיפות אותה בכל צד - כדוגמת "יונתי בחגוי הסלע, בסתר המדרגה" - אזי אומר לה הקב"ה: הראיני את מראך, השמיעיני את קולך, כי קולך ערב ומראך נאוה". אפילו את בסתר המדרגה, במקום ירוד ושפל שאין כמותו, הרי מראך נאוה. ה' אומר לנקודה הטובה שלך: קומי, נקודה טובה, התגלי! השמיעיני את קולך, כי קולך ערב ומראך

נקודה טובה

// י. גור

בימים של הסתרה, ריחוק ושינה אני מבקשת, את הטוב מחפשת רוצה להתעורר, להיזכר בזכות הגדולה, להיות יהודיה

נקודה טובה, יונה תמה

כולך יפה, יפה ונאוה

השמיעיני קולך, הראיני את מראך

נגני לי ניגון שאותי יקרב

שירי לי שירה...

שיר של קרבה...

של אהבה...

ותקוה...

שיר שיתנגן לי בכל עת וזמן

גם אם ארחק

אותך לא אשכח...

גם כשאת שחורה, כל כך מכוסה אני מתעקשת, ודאי את קיימת עוד יבוא היום, יתגלה האור וענתה השירה הזאת לעד...

כי לא תשכח מפי

האהבה שאתה אוהב אותי

שמח בי... רוצה אותי גם כך

כל צעד כל התקדמות

כל רצון והשתדלות

זה החלק שלי בבנין של

השכינה...

שירי לי שירה...

עצה למעשה

האם מותר לדבר עם הצדיק בתוך ההתבודדות?

רחל יקרה,

שאלה:

חברה אמרה לי שבתוך ההתבודדות היא מפנה דיבורים ושאלות גם לרבינו, שהוא אחראי על תיקון הנשמות של הדור שלנו. רציתי לשאול - מהו באמת המקום של הקשר לצדיק בתוך ההתבודדות? האם אכן מותר ומומלץ לעשות כן? אשמח לבהירות בנושא, תודה רבה, רחל.

תודה רבה! רחל

פוחתת שערי שמים. לצדיקים יש את היכולת להביא את התפילה והדיבורים השבורים ולחבר אותם יחד למנגינה מופלאה שמגיעה עד כיסא הכבוד ומעוררת את ה"רחמים הגדולים" של הש"ת. הם יודעים את הכוונות העמוקות ופועלים ללא הרף, והעיקר - הם רואים בי כל כך הרבה טוב שאין מליץ יושר טוב מהם. אשרינו שזכינו להתקרב ולהידבק בהם וכמה מצער שיש אנשים שחושבים שאפשר להתקרב להשם יתברך בכוח עצמם בלבד ללא כוח הצדיק. זה בסיס כל האמונה שלנו להאמין בהשם ובמשה עבדו, להאמין בצדיקים שהם פועלים במיתתם אף יותר מבחייהם. כי צדיקים במיתתם קרויים חיים.

הם פה. אתנו. ובפירוש אפשר לפנות אליהם ולדבר איתם. כך סוברים רוב הפוסקים הלכה.

אבל חשוב מאוד לציין ולהדגיש שאנחנו לא "מתפללים" לרבינו הקדוש. חס וחלילה לטעות ולהפוך אותו לישות. זה החשש של הפוסקים שאוסרים דיבור עם הצדיק, שחלילה אדם יתבלבל ויחשוב שיש שתי רשויות.

ולכן הדיוק שאמר והדריך רבי לוי יצחק בנדר כששאלו אותו באיזו צורה יש לדבר עם הרבי, האריך בדבריו שאסור לנו לבקש ממנו ישירות בקשות: "אמר אין דבר כזה 'תן לי'. 'תן לי' אומרים להקב"ה" אלא יש לשפוך את הלב בפני הרבי ולבקש ממנו שיתפלל וימליץ טוב בעדו 'תעוררו עלי רחמים', ועל דרך המובא בתורה: "ויבוא העם אל משה ויאמרו חטאנו כי דיברנו בה' ובך, התפלל אל ה' ויסר מעלינו את הנחש ויתפלל משה בעד העם" (מתוך "בעקבי הצאן").

אז הדיוק בדיבור עם רבינו הוא לא להתפלל אליו אלא לספר לו, להשיח את הלב איתו ולבקש ממנו להתפלל ולהמליץ טוב בעדנו.

באחד ממכתבי מוהרנ"ת לרבי נפתלי הוא מבקש:

ועליך אחי נפשי ולבבי המצוה הזאת ועל כל אנשי שְׁלוֹמֵנו הַגְּלוּיִם אֵלֶיךָ, שְׁתַּלְכּוּ עַל צִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא וְתִסְפְּרוּ בְּפִיכֶם לְרַבְּנוּ ז"ל כֹּל זֶה כְּאִשֶּׁר בְּלִבְכֶם, וְתִבְקְשׁוּ וְתִתְחַנְּנוּ לְהִשָּׁם יִתְבַּרַךְ שִׁיחַמֵל עַל עֲנִיּוֹתֵנוּ וְשִׁפְלוֹתֵנוּ, וְיִהְיֶה בְּעִזְרוֹנוּ לְגַמֵּר עֲסָקְנוּ מְהֵרָה, כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשָּׁעַן כִּי אִם עַל אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, בְּכַח זְכוּת אֲדוֹנֵנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ אֹר הָאוֹרוֹת זָכַר צִדִּיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָהּ, וְהַטּוֹב יַעֲשֶׂה. (עלים לתרופה מכתב מיום ב וישב תקפ"ז)

שימי לב למילים המדויקות שמוהרנ"ת כותב: תספרו לצדיק תבקשו ותתחננו מהשם יתברך להישען על אבינו שבשמים בכח זכות אדוננו מורנו ורבינו אור האורות.

ולעניין ההתבודדות שהיא קשר עם השם, ודאי שיש מקום בהתבודדות לפנות לצדיק ולדבר איתו לפי איך שהסברנו לעיל מתוך ההבנה הנכונה שאין עוד מלבדו יתברך והוא היחיד המשפיע והנותן והזן ומפרנס.

ואשריך שאת דבוקה בצדיק והולכת לאורו ומבינה כמה יקר וחשוב הקשר עם הצדיק.

חודש טוב יקרה,

רחל

את שואלת שאלה שהרבה אנשים תוהים לגביה. לא רק לגבי ההתבודדות, אלא בכלל לגבי הקשר עם הצדיק, האם אפשר ומותר לפנות אליו ולדבר איתו, לבקש ממנו עזרה? לשתף אותו?

הרי אנחנו רוצים להתקרב להשם יתברך וזאת תכלית ומטרת ההתבודדות והתפילות, האם הפניה לצדיק היא לא סטייה מהכיוון חלילה או בלבול בכוונה?

אשרינו שיש לנו כזה רבי גדול וקדוש שהוא צדיק יסוד העולם מתקן נשמות הדור, ואשרינו שיש לנו צדיקים גדולים לאורך הדורות שהם מליצי יושר עבורנו, ואשרינו שיש לנו את התלמידים הגדולים שמלמדים אותנו איך נכון להתייחס לכל הנושא הזה של דיבור עם הצדיק, נושא שיש בו מן הבלבול והחשש.

כל אחת שמתבודדת רואה כמה התפילה והדיבור שלנו מעורבב, מגומגם, חסר. הדיבור תקוע, לא זורם כמו שאני רוצה.

אני מרגישה שהדברים שיוצאים מפי רחוקים ממה שאני מרגישה, שאני לא מצליחה לשקף בדיבור את הרגשות הפנימיים שלי, את הרצונות שלי, את הבלבול שלי. כמה פעמים באתי להתבודד ובעצמי לא ידעתי על מה מרוב פיזור ובלבוד דעת. אני מגיעה, מתחילה נושא עוברת לנושא אחר לא מצליחה באמת להגיע לעומק, לא מצליחה לסכם, לא מבינה כלום. לפעמים אני יוצאת מהתבודדות באותו מצב שנכנסתי אליה אם לא מבולבלת יותר...

נכון שאני רוצה שההתבודדות שלי תהיה מושלמת (והיא תהיה כזו בע"ה): כמו חרב קולעת לחוט השערה, מדויקת, מנוסחת היטב, בנויה ומורכבת גם מתחינות (עם לב נשבר כמובן), גם מתודה (בלב מלא הודיה), גם מבקשות על שלל הנושאים שאני זקוקה בהם לרחמי שמים דחוף, מנוסחות ומבוארות ומכמירות לב, בקשות שיש בהם טענות נפלאות ואמתלאות ודברי חן וריצוי ופיוס והתחטאות לפני בורא עולם, בלי להרגיש שמגיע לי חלילה, אבל גם בלי לוותר על הרצון והעקשנות והשמחה... נכון שאני רוצה לדבר עם השם יתברך כמו עם חבר טוב אמתי דיבור משוחרר ופתוח וכיפי שיש בו אמון ולב פתוח והרגשה של נשיאת עול משותפת, שאני לא לבד... הכול נכון אבל כמה שזה רחוק ממני...

כי אני בדרך, כי עובר עלי מה שעובר, כי הסחות הדעת בדור הזה הן שיא השיאים, כי יש לי עוד הרבה מה לתקן ועל מה לעשות תשובה, כי זה ההצלחתי לדבר דקה ברצף בלי לאבד ריכוז זה הישג גדול, זה דבר שראוי לרקוד עליו ולשמוח ממנו מאוד...

כי אני עוד לומדת ומשתלמת בדבר המופלא הזה שנקרא התבודדות ואני גם מתקדמת ברוך השם וזוכה לראות נפלאות בחיי בזכותה, אבל הדרך עוד ארוכה.

וברוך השם שלח לנו ברחמי צדיקי אמת שהם מתוקנים לגמרי וקיבלו את התפקיד לתקן את נשמות הדור. הם הסגורים הגדולים ולהם יש את היכולת לקחת את חצאי הדיבורים המגומגמים שלי, לעשות מהם צירופים נפלאים ולחבר אותם לתפילה

מפתח המאסטר - שפותח הכול

חברות אהובות!

במאמר הקודם אמרנו שיש כמה כלים הכרחיים ויסודיים שכדאי לקחת לדרך כשאנו רוצות לשפר, לרפא ולעבוד על הזוגיות שלנו. דיברנו על התחדשות, והפעם נדבר על הכלי, בה"א הידיעה, שעלין רבינו הקדוש מניח ממש את כל המשקל, והכלי הזה הוא התפילה והשיחה עם ה'.

בתורה ב' בליקוטי מוהר"ן רבינו מגלה לנו ש "עיקר כלי זינו של משיח הוא התפילה... וכל מלחמתו שיעשה וכל הכבישות שיכבוש - הכול משם".

הנה לנו כלי נשק אדיר (בהמלצתו של משיח!) זמין וקל לתפעול שאיתו אפשר לכבוש ולהשיג הכול!

או אם תרצו במילים של רבי נתן "כי ע"י תפילה יכולים לפעול הכול, כי אף על פי שהוא כמו שהוא... אף על פי כן הדיבור בידו ואם ירבה לדבר דיבורי תפילה ותחנונים... בוודאי יעורר רחמי השם יתברך עליו עד שיפתח לו ה' יתברך שערי תשובה ויזכה סוף כל סוף לשוב לה' יתברך וירחמנו".

אחת הדוגמאות הנפלאות לאישה אדירה שפעלה בזוגיות ע"י תפילה היא לאה אימנו.

לצערה הרב היה לה שידוך סגור וגמור מראש לעשו הרשע.

מה יש לעשות??? תפילה!!!

התחננה יום יום לפני ה' יתברך שלא תיפול בחלקו, ותזכה לצדיק, ואכן זכתה להתחתן עם יעקב - עוד לפני רחל.

הנישואין שלה התחילו די ברגל שמאל ועם אתגר זוגי מהקשים ביותר: בעלך נשוי לעוד אישה (כבר נורא) שהיא גם יפיה - "יפת תואר ויפת מראה" (הצילו), גם אהובה עליו מאוד - ולמצער היא... אחותך.

פלא לראות איך לאה אימנו שכל עניינה הוא תפילה זוכה לאט לאט כמעט לכל הכתרים כולם, כתר כהונה - זוכה להביא את לוי, כתר מלכות - יהודה, כתר תורה - יששכר ולבסוף זוכה באהבתו של בעלה ולהיות זו שנקברת איתו ונמצאת איתו בעולם הנצח. והכול בכוח התפילה.

דרך אמונה בחרתי

מומלץ ומועיל ביותר לדבר עם ה' באופן יומי על הזוגיות שלי, להוציא בדיבור את הרצונות והכיסופים שיש לי בתחום הזה, לשתוח את הקשיים ולפתוח שאלות, להגיד הרבה תודה על הטוב שקיים - ותמיד קיים, ולבקש לבקש לבקש, לפרטי פרטים.

על האמון והכבוד, על הידידות וההבנה, על מציאת חן ועל החשיבות זה בעיני זה, על זמן איכות וקרבת הלבבות, על הביקורת וההאשמות, על חשבונות ואיומים, יציבות, ביטחון ורחמים ועוד...

אחד הקשיים שיש לנו בנושא התפילה הוא שתפילה היא מ"עלמא דאתכסיא" - זה נסתר, לא רואים. התפילות ונראה שלא קרה פה כלום, לפעמים לאורך שנים. פעם שאלו את החסיד רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל, מה זה ברסלב במילה אחת?

התשובה שלו היתה: "סבלנות".

דרך ארוכה שהיא קצרה

הדרך של תפילה זו דרך של סבלנות, דרך שעשויה להיות ארוכה אבל מביאה בוודאות ליעד המבוקש בע"ה. וזה לא פשוט לנו - דור שרגיל להזיז עולמות בלחיצת כפתור. קראתי שבתקופה שהרדיפות אחרי רבי נתן כבר גדשו את הסאה, הוא ישב עם שניים מתלמידיו והם שידעו כמה גדול הוא, ידעו שאם רק ירצה הוא יכול להפיל את שונאיו... שיש לו כוח לגזור... הפצירו בו שיעשה את זה, שיגמור כבר את הסבל הזה. רבי נתן ענה להם "לא כך לימד אותנו רבינו... אלא רק ברחמים ותחנונים..."

כמוכן שזה לא סותר עשייה, אבל כזו שצומחת מתוך תפילה ושיחה ובירור עם ה'. כשמתוך ההתבודדות מאירה לי עצה, אז הפעולה אינה כוחנית ומבוהלת אלא באה מתוך יישוב דעת.

יש הרבה לדבר ולבאר בעניין האומנות המופלאה שנקראת תפילה. ממליצה ללמוד יחד בספר הנפלא "השתפכות הנפש" שמלא בעצות יקרות חיזוקים והדרכות בעניין תפילה.

ונסיים בתפילה: יהי רצון שתזכה אותי, אבא יקר שלי, חבר טוב אמיתי, להתפלל ולבקש ממך את כל מה שאני רוצה וצריכה ובפרט בעניין הזוגיות. עזור לי להרבות בתחנונים, שלח לי דיבורים שאיתם אוכל לנצח אותך, כביכול, ולפעול את כל הישועות שאני צריכה בזוגיות. החזק אותי שלא אתייאש בזמן ההמתנה, ושאתחזק יותר לקרוא אליך ולבקש עוד, גם כשאתחיל לראות את הישועה מתרחשת. תן לי ברחמיך בקיאות גדולה שלא להתרשל מתפילה אז, אלא אדרבא לדעת שעשיתי זה הרגע להתחזק בתפילה יותר ויותר. תודה על הדעת הנפלא שנתת לנו, תודה על רבי גדול שכזה שמוליך אותנו בדרך של אמת מופלאה, אבא תזכה אותי להתמיד בתפילה...

תודה

עבודת הענווה של חודש תמוז: ללמוד לטעות

תמוז. עוד מעט יתחילו שלושת השבועות: צום, פרידה (זמנית) ממוזיקה, משמחה פומבית ועוד... דווקא חודש כזה מלמד אותנו את חשיבות עבודת השמחה.

גם בנפש שלנו קיימת ירושלים, וגם בתוכה ישנה שבירת חומות. הזמנים שבחוץ משפיעים על אלו שבפנים. וכמובן, הקושי האישי מגיע גם בלי קשר לתאריכים מכוונים חיצוניים ומביא לנו הזדמנות לעבודת שמחה של התמרה בכל עת.

מה זו התמרה? מלשון תמורה - החלפת דבר אחד באחר.

למה צריך את התמרה? תני לי סטנד אפ נשי, בדיחה מצלצלת, סיטואציה מגוחכת ואני אחקק ואשמח. רבינו מלמד שעד שלא רודפים אחרי היגון והאנחה ומכניסים אותם לשמחה לא מרגישים הקלה ושמחה לאורך זמן. הם 'מחכים בסיבוב' להפיל אותנו שוב.

כמה זמן עד שאתמיר את כל היגון והאנחה? את שואלת.

עבודת חיים. אך כל יום מה שהתמרת כבר הוחלף בשמחה ורוגע וכבר לא יפיל אותך...

איך מתמירים, מחליפים את הדיאלוג שרץ בראש?

קודם כל, להכיר בו. שוב ושוב מחזירים אותך לסיטואציה מביכה בה היית לא סבלנית, כעסנית, גאוותנית וכו'. את מרגישה דקירות חוזרות ונשנות. בת מלך התחלפה עם בת שפחה. ואחרי זה את צריכה לקום כלביאה להכין צהריים, לקנות לשבת, לענות ללקוחות ולהיות קשובה לילדים ולבעל.

יש כמה שיטות להתרמה, תמצאי את אלו שעובדות איתך הכי טוב. קחי בחשבון שבשביל זה את צריכה להתנסות בכולן...

אם הייתי אומרת לך שיש כדור שתקחי אותו שבוע ואחרי לא יכאב לך יותר, ששכחת את... שאמרת ל... שעשית וכו' - רובנו היינו משכנעות את הבעל שכדאי להוציא 001 ש"ח על הזדמנות כזו. גם פה זה לא בחינם. יש מאמץ לחזור על התרגיל כל יום בשבוע הקרוב או לפחות כל פעם שתזכרי עד שניפגש פה שוב... אחרי 7 פעמים של עבודה כזו הטעות תהפוך להיות קטנה יותר. אחרי 02 תרגולים הפיל יהפוך לעכבר. מוכנה?

נתחיל בנישת הענווה המחשבה מטיחה בך: 'תמיד את עושה טעויות!' ואת עוונה 'נכון, אני אנושית'. על מנת שלא ניפול עוד יותר, חשוב מאד למתוח חיוך על השפתיים לכל אורך המענה. שווה, בונה חוסן פנימי. בואי נתחיל.

קחי טעות אחת שעשית. בטח, עולה לך...

בבקשה התמקדי בטעות לא מרכזית ולא דרמטית. יש מספיק בינוניות. הן מתאימות לאימונים. אחר-כך תוכלי לעבור לקריטיות שבהן.

את חושבת על הטעות שעשית ואומרת בקול או בלב: 'סימן שאני אנושית'. ולכל אורך המחשבה את מחייכת. החיוך מביא כבר אנדרופינים שמשכנעים אותך מבפנים לטעות זה לא כל כך נורא...

כשתחשבי על ה'פאשלה' עם חיוך תוכלי להוסיף גם בת-צחוק קטנה שתגדל ותגדל.

והתוצאה: את מקבלת את עצמך גם באזור פחות מואר, הרווח עצום והתוצאה שמחה.

צער השכינה // פאנל חברות מקשיבות

פרטי. השכינה קוראת לי להשתתף עמה. וכשאני מקשרת את עצמי לצער הכללי של השכינה - זה מרפא.

פנינה משתפת ברצון הבוער - לוותר על תפילות פרטיות בשביל התפילה הכללית הנצרכת:

לפני כמה ימים הייתי במירון. היו לי תפילות מדהימות שם. הרגשתי שמילאתי את כל המצברים. וכשחזרתי, בום. פתאום את שומעת את כל הבעיות והצרות של האנשים. אוי אוי אוי. בלי סוף צרות יש בדור המסכן שלנו. והייתה לי התעוררות כזאת. השכינה הקדושה שלנו - כמה היא עוברת! אנחנו שבעים-שמונים שנה חיים כאן על אדמות, אבל היא מתגלגלת ברפש וטיט כבר 2000 שנה. יורים בה חיצים מכל הכיוונים. אילו כאבים יש לה! אילו ייסורים יש לה! קלני מראשי, קלני מזרועי... זעקות של בני אדם: מחלות, ייסורים, גירושים, מכות ופחדים, מחלות נפש וגוף ללא מספר - הכול היא חווה. נזרקת ממקום למקום, מטולטלת בארבע כנפות הארץ. פתאום הרגשתי שמה צריך לעשות זה לאסוף את כל נשות ישראל וביחד להגיד עליה תיקון כללי בצעקות ושועות. לא להתפלל על צרות פרטיות יותר. להפסיק להתפלל על הכאבים קטנים. לאסוף את כל הכוחות רק בשבילה, שתחזוק ותתרא. לבקש רק על זה. להבין: אנחנו סובלים רק בגלל שאין לנו בית מקדש, רק בגלל העדר משיח, אנחנו צריכות לצוות עד השמיים, שבורא עולם יחזיר את גרושתו. כל פעם ששומעים משהו רע - לצעוק עליה. לבקש מכל הלב. להכניס אותה ליום-יום, את הזעקה שלה שבוקעת מכל הצרות שלנו. לא לשכוח!

אודל רבקה גם היא שומעת את קולה של השכינה, ולא דווקא בכאבים החיצוניים:

לשאול אותי על השכינה זה כמעט כמו לגעת בפצע פעור. מדי פעם אני שומעת אותה בכאבים של החיים, לא רק באלו החיצוניים של הצרות והאסונות. אלא גם ברובד הפנימי, בתלישות שלנו מהחיבור להשם. בזה שאנחנו זוכרים את המשיח בעיקר כשנמאס לנו מהצרות. ואם הכול טוב ומסתדר לנו אז בבקשה: "השם, שרק ימשיך, אל תיגע". תיקון מלכות השם בעולם זה מדי עילאי ונשגב עבורנו. זה אפילו עלול להרוס לנו איזה סדר.

זה נראה שב"בלרינה" מסתחררים אלפי ילדים ובני נוער, נהנים לצרוח באימה בגלגל הענק. אבל אני שומעת מיליוני ילדים שלא יודעים מה זה שמע ישראל, ועוד אלפים שידיעו ומנסים לשכוח. המוזיקה תוססת קצבית אבל אני שומעת בכי, נהי. אני שומעת את בכי השכינה בתוך צחוקם של נערים "מתמודדים" - בנים של נשים כשרות ששינו מלבושם ולשונם לפעמים גם את שמם והם משתפכים בראש כל חוצות. רואה אותה מייללת במבטן של בנות עשרה, שם היא שוכנת, בתוך העדינות והיופי בוכה שהן לא מבחינות בקיומה.

השכינה בוכה לי בתוך הלב, בירושלים החרבה עמוסת מרכזי בילוי ופנאי ככל הגויים, מייללת מעל גשר המיתרים המזדקר השמימה, זולגת דמעות בין אבני הכותל העתיקות. שם, מתערבות דמעותיה בדמעותינו בנות האלפיים שנה. מתחת ערמות של שמחה ותקתוק של היום-יום יש בכי. הרב'ה אמר: "יהודי הוא כמו בצל, כשמקלפים אותו נותרת דמעה". זו הדמעה שלי. השכינה ואני זה שיינר און שיינר, כמה שהיא בוכה בי יותר חזק אני יודעת שהגאולה קרובה מתמיד.

חוי מוצאת אותה במוסדות החינוך שהשדר בהם, לעיתים, צורם כל כך לאוזן:

לפני כמה ימים זומנו, בעלי ואני, לפגישה "חשובה" בביה"ס של בתי המקסימה ושובת הלב, שהלימודים משום מה לא מעניינים אותה מדי, קירות הכיתה סוגרים עליה, היא מצידה הייתה ממשיכה לקפץ בשמחה במרחבים אינסופיים, לקטוף פרחים, לדלג על גבעות חול, או סתם לשכב על הדשא מול שמים פרוסים ולדבר עם ה'... הגעתי לפגישה מפופרת כולי, מה עוללה בתי הפעם? התישבנו מול

היא הרגישה שהיא עומדת להשתגע, הלב שלה מנופץ, שורף, שבור לרסיסים... היא יצאה מהבית, לא יכלה להישאר שם עוד דקה, אבל אז מצאה את עצמה ברחוב הקר. בלי כסף, בלי תוכנית, ויש שני קטנטנים בבית, ומחר הגדול יהיה "שבעס טאטע". היא חייבת לחזור. עוד שניה החנות נסגרת. צריך לקנות את הממתקים לצדיקים המתוקים והטהורים, שלא ידעו טעם חטא. היא משרכת רגליה הביתה, בלב מורכן וראש כואב מרוב מחשבות, דמיונות ופחדים. היא עולה במדרגות ואין לה מושג איך להיכנס ומה ואם לומר משהו. נכנסת לחדר. בוכה נואשות. אחרי כמה דקות של בכי בלתי נשלט מבינה: אז ככה זה מרגיש שמסתירים ממך? שמשקרים לך? ותוך כדי עלתה לה בראש השכינה הקדושה. גם היא כואבת את השכחה, גם היא בוכה במר נפש שאין לה בית, שאין לה מקום. גם היא משוטטת בלי מנוח, בצער כבר אלפי שנים ואין מנחם לה... והכאב שלי הפרטי הוא רק חלק קטן מהכאב שלה. הבדידות הקורעת שאני מרגישה עכשיו נשלחה אליי כדי ללמד אותי מעט על הכאב שלה ותודה השם, כואב לי וגם שמח לי. שמח לי ששלחת לי את התובנה הזאת שהזכרת לי אותה, שזיכית אותי טיפה להתחבר אליה, לכאוב אותה עם כאבי הפרטי. כמה רחמנות עליי ועליה! וכבר הרגישה הקלה גדולה, הרגישה שגם השכינה מודה לה. תודה שהייתם פה בשבילי. שבכיתם אתי זאת נחמתי בעוניי, תודה.

נפגשנו לשיחת חברות על השכינה הקדושה שלנו. איך עוזרים לה-לנו, איך מקרבים אותה-אותנו - לעולם של גאולה פרטית וכללית.

עדי נזכרת בבית הפרטי שלנו שבונה את זה הכללי:

כשאני חושבת על השכינה הקדושה, אני חושבת על הבתים שלנו. בית מקדש מעט. כמה דורנו סובל מבעיות בשלום-בית. כל אחת מסובכת בתוך עצמה, וכששמים אותה בבית אחד עם בן זוג - התסבוכת מכפילה את עצמה וזועקת לשמיים. וכך השכינה דופקת יום יום על הדלת, ואנחנו אומרות לה: מחר! היום אין לי כוח, אני עצבנית, אני עייפה. היום הוא הגזים, היום הוא ממש עבר כל גבול, אני לא הולכת להיות נחמדה היום, תבואי מחר! אבל כאן זה המפתח. דווקא מתוך הבתים שלנו - תבוא הגאולה לעם ישראל. ולנו הנשים יש כוח עצום. כל פעם שמצליחים להניע את עצמנו לפעולה מבורכת של שלום, קרבה, אהבה ורעות, אפילו קצת, כל פעם שמסתכלים על הטוב של הבעל, מדברים על הנקודות הטובות במקום על נקודות התורפה - אנחנו משמחות אותה, מרוממות אותה, מקימות אותה מעפר. "בזכות נשים צדקניות נגאלו ובזכותן עתידין להיגאל".

אוריה מוסיפה: ואנחנו עוד חיות בגן עדן יחסית, בתוך עולם התורה. מה שהולך בעולם הכללי, השם ירחם ויציל. לנו יש את גדרי ההלכה, את יראת השמיים ששומרת עלינו. צריך לדעת שעצם זה שאני מקשרת את עצמי לצער השכינה - זה בעצמו נתן לי כוח ומרץ לעשות את העבודה הקדושה שלי בתור אישה ורעיה. זאת כבר לא עבודה פרטית - זו הצלה רבתי לכלל ישראל. כשאני מצליחה להרים את הבית שלי, אני מרימה 'על הדרך' עוד בתים נפולים בעם ישראל. בונה חורבות. כשיבוא המשיח הוא יגלה לכל אישה מה היא פעלה מתוך הבית שלה, בהסתרה שבתוך ההסתרה...

חנה-לאה מדברת על הסיפור שמספרת לה השכינה:

השכינה מספרת לכל אחת מאתנו סיפור. כל הסיפורים שלנו - זה בעצם הסיפור שלה. השכינה מספרת לנו אותו כי היא רוצה שנבין שמאחורי הצער שלנו יש את הצער שלה, החיסרון הזועק של עולם ללא גאולה. בצער גידול בנים - היא משתפת כמה קשה ריחוק הבנים מאביהם שבשמיים. בפרנסה החורקת - מספרת על פרנסת הנפש המצומצמת ואיך אפשר כך להמשיך? החובות קוראים לנו להתעורר כלפי חובותינו לאבינו שבשמיים, וכן על זו הדרך. כשאני עוברת כל מיני מעברים, זה מנחם אותי. הצער שלי הוא לא רק צער

עצמי ערה בשעת לילה מאוחרת, עצובה ומיוסרת מקושי מסוים שאני מתמודדת איתו כבר זמן רב וכמעט שלא רואה בו שום אור. נזכרתי במה שאומר רבנו: **הנה ידוע כי כל מה ששקר לאדם הן ברוחני הן בגשמי החסרון הוא בהשכינה, אך כשידע זאת... בנדאי יהיה לו צער גדול ועצבות, ולא יוכל לעבד השם יתברך בשמחה. לכן צריך להשיב לעצמו, מה אני ומה חיי כי המלך בעצמו מספר לי החסרון שלו וכי יש כבוד גדול מזה? מתוך כך בא לשמחה גדולה...** (ליקוטי מוה"ר"ן, חלק א', תורה פ"ט)

כל החסרונות שלנו הם חסרון בשכינה הקדושה. חשבתי לעצמי שכבוד לי שהמלך בעצמו מספר לי את הצער שלו. כך אני משתתפת בצער שלו והוא משתתף בצער שלי. כמו שקראתי פעם שהשם קורא לעמו: יונתי תמתי, אל תקרי תמתי אלא תאומתי. מה תאומים - אחד חש את הכאב של השני, כך 'עמו אנוכי בצרה'. ה' משתתף איתי בכל צער שאני עוברת ונמצא איתי שם. ואז ראיתי שכבר הגיע זמן חצות והאיר לי להגיד את תיקון חצות (כן גם נשים יכולות...). התחלתי להגיד ובכל מקום שבו מקוננים על גלות השכינה כיוונתי גם על עצמי. על גלות הנפש שלי. בעיקר ריגש אותי שיר ויכוח של כנסת ישראל עם דודה, שבו מקוננת כנסת ישראל ודודה משיב לה בדברי פיוס וכך כתוב שם: דודי ירד לגנו לראות בגנים להשתעשע וללקט שושנים. קול דודי דופק פתחי לי תמתי שערי ציון אשר אהבתי. בהמשך עונה לה דודה: בתי אל תפחדי כי עוד אזכרך ומארץ רחוקה אקבץ פזורך עוד אבנך ונבנית ביופיך והדרך... ממש הרגשתי את הנחמה והתקווה בתוך האבלות והצער. כאילו ה' בכבודו ובעצמו אומר לי את המילים המנחמות האלו. אומר לי שבקרוב ממש אזכה לגאולה אמיתית. כך דרך הצער שלי זכיתי להשתתף בצער השכינה.

עתה כשימי בין המצרים נושפים בעורף, בשמיים מבקשים מאתנו לעצור ולהתמסר קצת יותר לצער גלות השכינה. וכל המתאבל על ירושלים, זוכה ורואה בבניינה. הלוואי והשנה, עוד טרם יגיעו אלו הימים, יבנה הבית. יהי רצון מלפניך שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך... אמן!

הוועדה המקצועית של ביה"ס, חולקו פרוטוקולים, והפסיכולוגית הכבודה והמקצועית ניהלה את הפגישה. מסך מחשב חצץ בינינו והיא הקלידה במרץ כל מילה שנאמרה, הרגשתי כמו מול כתב אישום ארוך ומאיים. המנהלת הציגה את התנהגותה הסוררת של בתי המתוקה, ואני המשכתי להימנע על הכיסא.

"המצב לא פשוט, אנחנו צריכים לראות מה עושים, בשביל זה נמצאת פה הפסיכולוגית ונראה מה יש לה לומר..."

הפסיכולוגית חידדה מבט ושאלה: "מה עם האבחון המדובר? מדוע לא פניתם לקבל טיפול מקצועי, יש לשלב גם סיוע תרופתי, ובכלל - במקרה כזה, חייבים פסיכיאטר בתמונה!!! לא ייתכן שמקרה כזה לא מטופל!" המנהלת המנהנת, לאט לאט היא נרגעת, זהו - עם הפסיכיאטר הכול יסתדר..."

יצאתי משם מסוחררת ומעוכה, מה עשו מבת המלך, הנסיכה המתוקה שלי? שאכן, מאתגרת אותנו לא מעט, אבל יש בה אוצרות של תום, יש לה לב ענק ואוהב, יש לה אהבה, חיבור ואמונה, זו היא שגם אחרי שמתפרצת ומתבלבלת זוכה לחזור בתשובה, כל כך הרבה פעמים היא מתגברת, איפה כל הטוב הזה?? איפה האמון? החוס? האהבה? מה עם נקודות טובות? כח הגודל וכח המצמיח? איך קוקטייל כימי יוכל לבנות את אישיותה ולזכך את מידותיה? איך??

"אבל היא לא מטופלת..." שאג קול מקפיא בתוכי, "איך אתם ככה מזניחים אותה?" המשין הקול להתעלל, "ואולי באמת כדור קטן ירגיע אותה ויכניס אותה למסלול?" הוריד הקול טונים והתחיל לדבר ב"היגיון".

"אמונה שייכת לשיעורי יהדות מרתקים. פה צריך לעשות משהו", אימץ הקול את נימת התוכחה של המנהלת "מיד! חבל על כל יום שהיא לא מטופלת, לא מטופלת!!!!" שאגה שוב הפסיכולוגית..."

התחלתי להנהן מרוב בהלה. "יופי, אנחנו רואות שהתחלת להפנים ולדאוג באמת לילדה שלך..." חייכו שתייהן והתערבלו בראשי המבולבל..."

לא הבנתי איך בעלי מחייך בשלווה "אנחנו בגלות, חוי, עוד לא נגאלנו..."

"אבל זה ב"ס יהודי, חרדי, צדיק" צרחתי "הם לא יודעים מה זה ה' מה זה אמונה? מאיפה הגיעו לפה כל הפסיכיאטרים והפסיכולוגים והאבחונים? כל הגויים האלה שילמדו אותנו תיאוריות מקצועיות שיחנכו את ילדתנו?"

בעלי החזיר אותי לעצמי - "לך יש אמונה, חוי? את מאמינה בה? מאמינה בצדיק? מאמינה בטוב של הילדה שלך? מאמינה שהכול יכול להתהפך לטובה? מאמינה שרק ה' מרפא והוא יכול לעשות הכול? מאמינה שה' נמצא איתך פה עכשיו בתוך הגלות, כואב יחד איתך את המציאות הבלתי נתפסת הזאת? מאמינה?"

השאלות שלו הדהדו בי כל היום, לא הצלחתי לתפקד, חיפשתי את ה' בתוך הגלות הזאת, חיפשתי את השכינה..."

בערב, מצאתי את עצמי מול פרוכת גבוהה. אי שם בבית לחם עטפה אותי אמה רחל בחיבוק אמיץ "את טובה, את אמה טובה!!!" לחשה לי. "אבל ב"ס והמנהלת המפחידה, כולם אמרו שהמצב קשה וגרוע, אני כנראה ממש כישלון, והבת שלי, זו עם המבט הכי טהור ותמים שיש, מתנהגת נורא... מה עושים, אמה? תעזרי לי בבקשה, תפעילי את הפרוטקציה שלך, בשבילי, בשביל הבת היקרה שלי..." המשכתי להתנחן ולבכות. אמה כינסה בשעת חירום זו אסיפה מורחבת, שם למעלה, הרגשתי איך כולם באים לעזור לי, מוחים את דעותיי, מזכירים לי מי אני ואיזו נשמה יקרה זכיתי לגדל, חובשים את הפצעים שנפערו בתוכי, "פנית לכתובת הנכונה", הרגיע קול מנחם את נשמתי הכאובה.

"הרופא של כל הרופאים, הפסיכיאטר של כל הפסיכיאטרים, המאבחן של כל המאבחנים והמאובחנים גם יחד, מטפל בך באופן אישי..." זה היה רגע של גאולה מתוקה בתוך ערפל של גלות..."

חיה משתפת בחוויה מטלטלת:

אני מרגישה שבשנים האחרונות, מאז הקורונה הציפיה לגאולה נהיתה הרבה יותר מוחשית ויומיומית, לא רק בימי בין המצרים. מרגישה יותר מאי פעם שהיום, אבל ממש היום, היא חייבת לבוא, הגאולה. זה היה באחד מימי בין המצרים דאשתקד. מצאתי את

קומיזי אורי
כי בא אור

קומיזי נשים
סוחר ומרגש
ניגונים, סיפורי נשמה
ושירה מהלב
שיחברו אותך
לאהבה ולעוצמה
האלוקית שבתוכך.

להזמנות יעל: 054.849.2887

להסתכל פנימה / רגו

צר לי המקום שאלין / ר. מצליח

היה זה יום שישי קייצי ארוך. רשימת המטלות הקבועה נרשמה באותיות עייפות על פתקית ממו והוצמדה למקרר לאמור: מטבח מתוקתק - אסתר. שולחן שבת - חיים ואפרים. אחר גמגם העט קלות לאמור: רננה וחנה - חדר. שלוש מילים וכה הרבה נושאות בחובן: ערמות בגדים מתגבבות; נעליים ששמות רגל לכל נכנס; דפים משורבטים ואריזות ממתקים (חנה למדה למבחן המון שעות והיתה חייבת סוכר. אח"כ היתה לה צניחת מלח וחוזר חלילה). כל השבוע אני לא רואה בכלל מה קורה שם בחדר. לא, מה פתאום. הרי המבטים הקטלניים שלי רק מחמירים את המצב, הם הופכים את הכול לגל של עצמות-נעליים/ גרביים/ שקיות/ ניירת. "ככה טוב לנו אמא" מסבירה רננה אל מול מבטי חוסר נחת מצמיתים. "לא קשור לעצלות" מוחה חנה, "זה בכלל לא מפריע לנו". אני משום מה פחות משתכנעת. הפשרה היא שלכבוד שבת הבלגן ושות' מס' י.ס. רננה וחנה - חדר. אני עוברת שוב על המילים בכתב ידי הנוטה לצד ימין. נושמת חרישית לרווחה. ס ד ר!

כשאני קמה ממנוחת הטענת הנשמה היתרה, בשלהי יום השישי, אני שומעת חריקות רבות משמעות מכיוון החדר הנ"ל. הן סידרו! נפלא! עלצתי. מצעים ססגוניים תואמים נפרשו והרצפה היתה ריקנית להפליא. כעת נחה עליהן הרוח והן עוסקות בעיצוב מחדש של חדר החלומות.

האופי הנשי אוהב שינויים. כמה מרגש להחליף מדי פעם את מיקום הספה עם השולחן ולדמיין ש"בטח עכשיו יש כאן ספייס". כעת נגררו המיטות לגורלן, והבנות בטוחות היו שברגעים אלו ממש הן ממציאות את עיצוב המילניום של החדר.

"אמא, זה נראה זוועה" התלוננה חנה כשבחנה בעין ביקורתית מרוחקת-מה את התוצאה. האמת, זה היה נכון למדי, אבל אני שמרתי על ארשת מעודדת.

"הרהיטים מהחנות לא מתאימים למידות החדר" הוסיפה רננה כשהיא מחווה לעבר מיטת העץ רבת השנים. המיטה שעברה שדרוג ונצבעה באחד ממבצעי ה"שיפוץ" עמדה כעת במלוא קלונה, חושפת את העובדה שהצבעית דאו צבעה רק את החלקים שהיו בפרונט ואת האחרים הותירה בצבע עץ עתיק.

שכנתה לחדר, יצוקה מברזל שיובאה במיוחד מחו"ל (חוץ לעיר ר.מ.), שרועה היתה לרוחב למלוא אורכה.

"או שרואים את החזית לא צבועה או שהופכים ואז רואים את הראש לא צבוע" פירטה בפניי בתי המוכשרת את האופציות.

"אוי לא! סודוקו!" נמלטתי על נפשי.

כעת היתה חנה עסוקה בהזזה גורלית בניסיון אחרון לנרמל את המצב.

"אולי תעמידו אותן בצורת ריש" יעצתי להן עצת אחיתופל, אגב קרקושי סירים אחרונים מהמטבח, מעדיפה לנהל את המערכה בשלט רחוק. הן ניסו כמיטב יכולתן אך החדר היה קטן בכמה סנטיים גורליים והותירו את מיטת העץ, שעמדה כעת לרוחב החדר חציה באוויר, תקועה בחוזקה לגורלה.

גניחות נואשות עלו קצובות מכיוון מיטת הברזל כשניסו השתיים להכניס בלחץ מתון את חברתה לחדר. הברזלית מיאנה לתת לידידה העצית להיכנס במרחב.

"הנה עשינו כוץ" בישרה רננה לאחותה המתנשפת, כשנוצר לו כוץ ריבועי סימטרי להפליא, בו נכלאה חנה כששתי ראשי המיטות מתנגחות זו בזו האחת לאורך החדר והשנייה לרוחבו חוסמת את הפתח..

בלית ברירה הן חזרו לעיצוב המקורי, והמיטות שבו למקומן כבראשונה שמות את הקץ לעיצובים החדשניים. ושתי מעצבות הבית צנחו חסרות כוח למנוחת הטענת נשמה יתרה. אח. נשא אותי ליבי ברגע של ציפיה אמיתית לגאולה. איפה ירושלים הבנויה שלא אמר בה אדם צר לי המקום...

גאולה שנימה ושבת שלום. רחל.

לפני שירדנו לעולם ראינו מסוף העולם ועד סופו. כל חלקי נשמתנו היו אחד. מחוברות ומקושרות לאבא. עתה אנו מתהלכות בעולם ולא מוצאות מנוח. איה הוא הר של זה ומבצר של מרגלית? איה הוא המימוש הנשמת- האלוקי שבקרב? הכול נעלם באחת בעולם מעורב טוב ורע. אנשים שאינם בגדר אנושי כלל פוגשים בנו. נושפים עלינו בוז. ואנחנו מתבלבלות. שיטות משיטות שונות מוגשות לפנינו. יודעות כל, מבטיחות לקנות עולמנו ברגע. תסעי לפה, תבואי לשם, תקני את זה, ואת זה וגם את זה. אם רק תנסי את שיטת הפלאים הזו, את משחת הפלאים הזו, תלכי ליעוץ למטפל פלוני, וגם למדריך אלמוני, אז קרבה ישועתך. אך בעצם כל ההצעות המפתות האלו לוקחות אותנו מתוך עולמנו אנו- לעבר עמק הבכא. מדוע אנחנו מתייעצים עימם על התכלית שלנו? אור נשמתנו? איך במקום להסתכל פנימה- להקשיב לעצמינו, לטוב האלוקי שטמון בקרבנו, אנחנו הולכות החוצה לאנשים שאינם בגדר אנושי כלל שאוחזים אילן- עץ הדעת המעורב טוב ורע ואינם יכולים להושיע לנו?

בחוץ לא נמצא. הפרטונות נמצאים פנימה. הכיוון הוא בצליל הלב. גם כי הרבה השני למלכות לשוטט במדבריות, גם כי טעה ותהה מול אנשי מידות, עד שלא הגיע לנקודת השבירה, ישועתו עוד רחקה. ומהי נקודת השבירה?

כשהשני למלכות "בכה מאוד", על הפנים האבוד, על אור הנשמה שחומקת, אזי רוחו שלו מגיעה והולכת. רוחו של משיח! זוהי הרוח שנוטלת את בת המלך לארמון המלוכה. להר של זה ומבצר של מרגליות. רוח קדושה שמגלה את הפנים הקדוש- שנמצא, אף פעם לא עוזב. הנקודה היא- תבכי! תבכי על עצמך, על נשמתך, על כוחותיך הטמונים בקרבך. כל בכי אמיתי כזה מקרב אותך אליו יתברך, מגלה בתוכך- את תוכך. תבכי- ותזכי!

שיר הרוח

לפעמים אני מאחרת
כי אני בשליחות אחרת
ממלאה רצון המלך
לפעמים אני ממחרת
כמו רוח סוערת
וזוהי מצוות המלך
אז למה אתה כועס?
ושמח מאוד!

אגרת מלב אל לב אל חברות משפחת "חברות מקשיבות"

שלום יקרה,

אנו כותבות לך את המכתב הזה כדי לשתף אותך קצת בקורותיו מלאות ההשגחה של העלון שלנו, "חברות מקשיבות".
עלון "חברות מקשיבות" התחיל מלימוד משותף של כמה חברות בספר הקדוש "סיפורי מעשיות". במשך הזמן ניצת בנו האור. משהו בתדר החיים נהיה אחר.

התחושה שרבנו מפיח בנו רוח חיים הייתה כה עוצמתית, ואת האור הזה רצינו להעביר הלאה. ידענו (מניסיון) שנשים חשות לפעמים ריחוק מכל העניין של ברסלב. התורות, הספרים, השיחות נראים להן שייכים רק לגברים, וזה ממש לא נכון. רבנו שאל את אנשיו: "מדוע אין אתם עושים את נשותיכן חסידות?", ועוד ציווה עלינו להשקות אילנות. חיזוק שלך או שיתוף מהחיים יכול להחיות גם חברה נוספת, ביכולתך להפיץ אותו הלאה, וזו שטעמה והתחזקה תעביר גם היא הלאה לעוד חברה. זה מה שעומד מאחורי "חברות מקשיבות", הרצון להטעים לעוד חברות את המתקנת, את השיר החדש שפתאום מזדמר בתוך החיים. גם את שומעת אותו לפעמים?

העלון הראשון נולד בהילולא של ר' נתן לפני שלוש שנים. התחלנו בקטן. כ-70 עלונים בשחור לבן, בעיצוב וורד פשוט. מהר מאוד מהתגובות בשטח הבנו שכדאי לגדול. עם הזמן הכמות הוכפלה, הוכפלה, ושוב הוכפלה - עד שהגענו ל-2000 עותקים. אז גם עברנו לעלון צבעוני ומפואר כמו זה שאת אוצרת כעת, כזה שפותח את הלב, כראוי לנשות הצדיקות של עם ישראל.

העלון שלנו מדבר מרבנו - זה הדבר היחיד שעומד מאחוריו. הרצון להפיץ ובעזרת ה' לעשות אותנו הנשים - חסידות. התגובות על העלון מרגשות. ברסלבויות ושאינן מכניסות לחייהן את עצותיו של הצדיק, מתחזקות ומקבלות התעוררות והתחדשות בעבודת השם.

אמנם בעלונים רבים התברכה ברסלב, אבל "חברות מקשיבות" כזה שמדבר אלייך, ישר ללב בשפה נשית, בגובה העיניים, מתוך המטבח, העבודה והמעברים - יש רק אחד.

העלון הוא של כולנו. כותבות, מפיצות וקוראות. כל אחת נותנת מהנקודה הטובה שלה ומהאור שה' נתן לה. כולנו חלק מהדבר הקדוש הזה.

ועכשיו נגיע לחלק הנחמד פחות, שאף אחד לא אוהב לדבר עליו - הכסף. ועוד פחות - תרומות. אבל - רבי נתן במכתביו (ב"עלים לתרופה") טרח לציין לבנו סכומים וכספים שקיבל כי יש עניין מיוחד לסייע בממון להפצת דעת הצדיק.

כדי שהדבר הגדול הזה יוכל להמשיך להתקיים גם הלאה - אנחנו זקוקות לעזרתך. רבי נתן קורא בצוואתו לכל אחת שתורת הרב'ה יקרה לה - להיות חזקה בזמן, בממון ובטרח להדפסת ספריו הקדושים.

מה תוכלי לעשות, את שואלת?

כדי שנוכל לבסס את קיומו והמשכו של העלון ולהמשיך לקיים את רצון רבנו, אנו פותחות במערך של הקמת הוראות קבע חודשיות בסכום של כ-40 ₪.

כמו כן יש אפשרות לקבל עלונים להפצה באזור מגוריך בתשלום סמלי עבור ההוצאות בלבד.

רבנו הקדוש אמר: "אצל מי שאני לוקח אני נותן" - הנתינה שנותנים לרב'ה היא כולה קבלה. וכל מי שתזכה לתרום - תהיה הנתרמת הראשונה מך.

מחכות לך!

מוקדי ההתרמה:

צפת: 0548492887

בית שמש: 0527183883

כאן המקום להביע תודה ענקית לכל החברות שכבר התגייסו למען המטרה ותרמו מנדבת ליבן וכיסן (כן, גם על התרומות הקטנות...), וכן לנציגות מכל רחבי הארץ שמפיצות במסירות את העלונים מדי חודש בחודשו. ובכלל, לכל מי שמסייע בכל תחום שהוא לעלון. אשריכם ואשרינו!

שלכן, צוות "חברות מקשיבות"

